

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

לעילוי נשמת סבתנו האהובה אסתר בת גרשון הלוי ע"ה

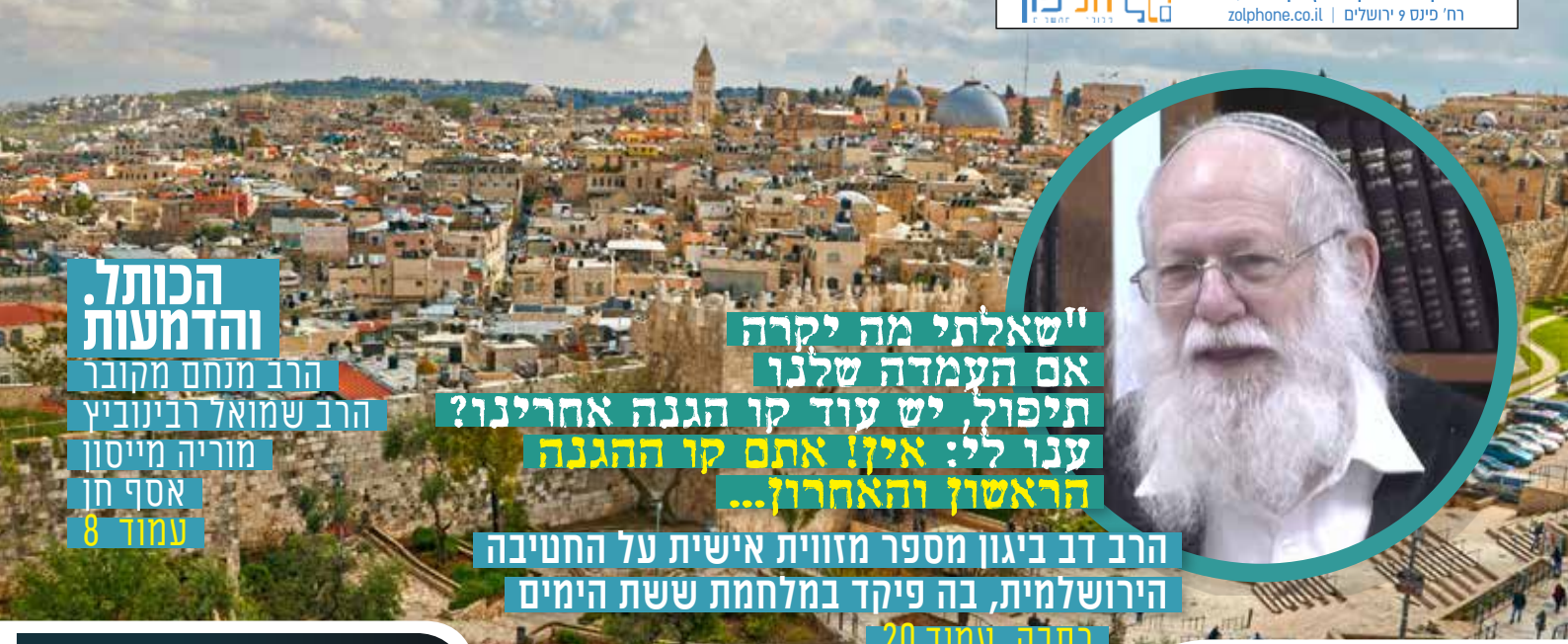
סמרטפון רק עם ואצאפ!

אפשר!! וכדאי!!

מרכז הזמנות ארצי
052-2-129-129

אספקה לכל חלקי הארץ תוך 24 שעות
רח' פינס 9 ירושלים | zolphone.co.il

הכותל והדמעות

הרב מנחם מקובר
הרב שמואל רבינוביץ
מוריה מייסון
אסף חן
עמוד 8

"שאלתי מה יקרה אם העמדה שלנו תיפוק, יש עוד קו הגנה אחרינו? ענו לי: איך! אתם קו ההגנה הראשון והאחרון..."

הרב דב ביגון מספר מזווית אישית על החטיבה הירושלמית, בה פיקד במלחמת ששת הימים

כתבה, עמוד 20

זמני השבת KENNEDY

ירושלים תל אביב חיפה			
19:12	19:19	19:04	כניסה
20:26	20:24	20:21	יציאה

הקומקום הבריאותי לשבת!

להזמנות: 03-9537790 | KENNEDY.CO.IL

יום ירושלים.
יותר שאלות מתשובות
התועדות // 30

תתפלל כמו שחקן תאטרון
נבואה שעריר/ יואל שפיץ // 14

איפה המדבר ואיפה אנחנו
הרב זקס, צבי יחזקאלי // 6

שבועות של תוכן

שיעורים והרצאות מפי טובי המרצים:

- ד"ר אבשלום קור
- ד"ר יקיר קאופמן
- הזמר והחזן דב הנדלר
- ד"ר יחיאל הררי
- הרב ישעיהו מייטליס
- הסופר משה שרון

חדרים אחרונים!

פרטים בעמוד 15

תורמים עכשיו לקרוב אליך ומקבלים עונג שבת אמיתי!

פרטים בעמוד 18

דגן בוטיק מגורי יוקרה באפרת

לבחירתכם: מגוון דירות 5 חד'

אזכרה!

לפתוח שיעור
צורבא
קרבא
זה פשוט וקל!

נציג צורבא
ילווה אתכם

צרו איתנו
קשר

פתחו שיעור
צורבא לילדים
בהצלחה!

גל אורן לדונר BSD

העניקו לילדכם חווית לימוד מהנה ואיכותית!
מכון צורבא מרבנן בראשות הרב בן ציון אלגאזי, מרחיב את מהפיכת ה'הלכה למעשה' גם לעולמם של הילדים. מהיום יוכלו ילדכם ליהנות במפגשי לימוד חווייתיים בהם יכירו את המושגים והפוסקים בצורה נגישה וצבעונית, כמו שילדים אוהבים.

קורן
מרכז חינוכי

TZURBA צורבא
MRABANAN מרבנן
לעילוי נשמת מאיר (מיש) אלימלך ז"ל

מתחילים בקטן
ממשיכים בגדול

איורי קומיקס
בשפה קלילה

לימוד
בקבוצות

פתחו שיעור צורבא לילדים
אצלכם בקהילה!

1-700-500-777

ימים אחרונים

להגרלה הנדירה על ספר התורה

הזוכים בשנים האחרונות בספר התורה

משפחת צירקוס - קרית מלאכי

משפחת גוליאן - ירושלים

משפחת נח - אשדוד

משפחת שדה - פתח תקוה

שימו לב:

- הזכייה בספר התורה מזכה אותך בקיום "מצוות עשה" של כתיבת ספר תורה בהגרלה זו, אין מדובר על זכייה באותיות או בעמודים אלא בספר תורה שלם!
- ספר התורה הינו רכושו האישי של הזוכה! רק אתה תחליט לאיזה בית כנסת יכנס ספר התורה לזכותך ולעילוי נשמת יקירך
- הזכייה בס"ת מזכה אותך גם במימון התהלוכה ובמודעות רחוב המבשרות על הכנסת ספר התורה לבית הכנסת שלך
- ספר תורה אשכנזי או ספרדי לבחירת הזוכה
- המצטרפים להגרלה נכנסים לתפילה מיוחדת לכל הישועות בערב חג השבועות בציון הבעש"ט לרגל יום ההילולא
- ההגרלה על ספר התורה תתקיים א"ה ביום חמישי, ג' בסיון, תשע"ט, לקראת חג השבועות - חג מתן תורה

הודעה תימסר מיידית לזוכה* שם הזוכה יתפרסם (באישורו) בטלמסר 077-3136224

להשתתפות בהגרלה על ס"ת חייגו עכשיו ליד לאחים:

1-800-620-640

אפשר להצטרף להגרלה גם באתר www.yadlachim.co.il

• עפ"י פסק הרבנים ניתן לתרום מכספי מעשר • התרומות מוכרות למס • ההגרלה בפיקוח ר"ח

שיחת חברים

עם מיני יוספי

למחרת נישל אליו אחד מנכבדי ירושלים שהיה קשור לר' שלומק'ה, ואמר לו: "רבי, לא נעים לי להעיר, אבל היה נשמע לשרב' באמת אלוהי אותם ומסכים עם דתינו של לוחמי הלח"י". ר' שלומק'ה שבדרך כלל היה שתן, ואפילו בדברי תורה, ענה לאותו אדם: "אה! זה לא היה מספיק ברור?"

ירושלים של מעלה מטעם ודעת

זוועלר (שהיה בעצמו צאצא של ר' מיכל מזלוטשוב), כשקיבל אותה בשם הרבי הריי"ץ, מאוד החזיק ממנה. מספרים על ר' שלומק'ה, שהוא עצמו היה יושב על המדרגות היורדות אל הכותל ומנגן בהתעוררות רבה את הניגון הזה.

אמנם התחלתי מהסוף, שר' שלומק'ה נפטר בכ"ו באייר, יסוד שביסוד, בשנת תש"ו, אבל יותר רציתי לספר על הגעתו לארץ. בחור"ל הוא כבר היה ידוע כצדיק יסוד עולם, אבל כשעלה לארץ הוא הגיע בהסתרה. הנכד שלו סיפר שהוא אמר לו: "אני עכשיו זורק את האדמו"רות! בארץ ישראל אני רוצה להיות יהודי פשוט!" איך בכל זאת הוא התגלה? כנראה שקרו כמה סיפורים במקביל שבגללם הוא התגלה. אחד מהם היה כך: ערב אחד בבית כנסת בעיר העתיקה, כנראה בית הכנסת 'ניסן בק', הגבאי הגיע לסגור את בית הכנסת. הוא ראה את ר' שלומק'ה שמבחינתו היה עוד אחד מהמתפללים, עומד עם רגל אחת על הספסל ומביט אל מקום המקדש, בריכוז עמוק. הוא לא רצה להפריע לו, אז הוא אמר: "רב ייד! (דהיינו - יהודי!) הנה המפתחות, כשאתה מסיים כאן תנעל בעצמך". בבוקר הגבאי הגיע שוב, הפעם לתפילת שחרית. הוא נדהם לראות את ר' שלומק'ה באותה תנוחה בדיוק - רגל על הספסל, ומבט מרוכז לעבר הר הבית... הוא הבין שכל השעות האלה ר' שלומק'ה עמד באותו מצב. אז הוא קלט שאדם גדול מאוד עומד לפניו.

להסתתר בחמין

הפשטות של ר' שלומק'ה הייתה מדהימה. למרות שכל ירושלים ידעה על ברכותיו שפועלות ועל הישועות שזורמות אצלו כל הזמן, הוא היה מתנהג כאחד האדם. מספרים שהוא נהג לנסוע לכותל באוטובוס. כבר אז היה קו 2, עוד בתקופת הבריטים. כשהוא היה מחכה לאוטובוס, הוא היה יושב על המדרכה כמו סתם איש פשוט. ממש בגאונות הוא הצליח, מה שצדיקים רבים אחרים לא זוכים, להיות פועל ישועות ועם זה להיות בהסתרה גמורה. עוד סיפור עליו שהוא היה מאוד שתן ודיבר רק לעיתים נדירות. פעם אחת בשעת סעודה, מאוד ביקשו ממנו שיגיד משהו. הוא חשב קצת, ובסוף אמר: "החמין מתקרר..."

עוד סיפור מעניין עליו היה אחרי שאליהו חכים ואליהו בית צורי, שני לוחמי הלח"י, התקשו בחייו של הלורד מוין - שר המושבות הבריטי. זמן מה אחרי שתפסו אותם, ר' שלומק'ה ישב בסעודה שלישיית בשבת ודיבר על המסירות-נפש של אברהם אבינו, ועל כך שהיא עוברת מדור לדור בעם ישראל. הוא הוסיף ואמר שהיא מגיעה עד לדור שלנו, שבחורי ישראל, אפילו שבמבט מבחוץ נראה שהם רחוקים מקדושה, בפנים בוערת בהם אש האמונה ואש האהבה לעם ישראל, עד כדי מסירות נפש. למחרת ניגש אליו אחד מנכבדי ירושלים שהיה קשור לר' שלומק'ה, ואמר לו: "רבי, לא נעים לי להעיר, אבל היה נשמע שהרבי באמת אוהד אותם ומסכים עם עניינם של לוחמי הלח"י".

ר' שלומק'ה, שדרך כלל היה שתן, ואפילו בדברי תורה, ענה לאותו אדם: "אה! זה לא היה מספיק ברור?" והוא חזר על כל התורה מחדש.

לחיים! שנוכה להתחבר אל הלב שלנו! ר' חיים מוולוז'ין אומר שירושלים היא הקודש, והקודש הזה נמצא בליבו של כל יהודי.

שלום חברים! יום ירושלים שמח וכולנו!! יום איחודה של ירושלים הוא יום מיוחד. לדעתי, עיקר העניין ביום הזה הוא לא כל כך האיחוד של העיר, אלא עצם האפשרות לשוב ולפקוד את מקום המקדש, אפשרות שמבטאת הארת פנים גדולה. הרי כשקוראים סיפורים או כששומעים מהדור הקודם על אודות מאורעות היום הזה, שומעים דברים נפלאים. בכל סיפור חוזר על עצמו התיאור של אנשים שמתרגשים עד דמעות. כל אחד מאלה שחוו את הרגעים הגדולים של שחרור העיר, אם תשאל אותו 'מה חשת ברגע שאמרו בחדשות או סיפרו בבית הכנסת או במקווה, שירושלים שוחררה?' הסיפור חוזר על עצמו - ההתרגשות והצמרמורת בכל הגוף, וגם הדמעות שזלגו כמו מים. מה קרה שם? אנחנו צריכים להבין שירושלים חקוקה בליבו של כל יהודי, והגעגוע אליה הוא טבעי. הוא לא קשור ליחסי ציבור, או אפילו בחינוך שילד גדל עליו. הגעגוע לירושלים, הוא בעצם הגעגוע הטבעי למפגש עם הקודש ברוך הוא.

שחרורה של ירושלים מיוחד מאוד גם מצד אחר. אתם ודאי יודעים שלצער הלב, מדינת ישראל כלל לא רצתה במהלך הזה. המנהיגים לא רצו להיכנס לעימות גם עם הירדנים, וייחלו שירדן לא תיזום כניסה למלחמה. מבחינתם, הם לא רצו כאב ראש נוסף. זכינו שאפשר היה ממש לראות שהקודש ברוך הוא כבר רוצה לתת לנו את המתנה הזאת, והיא ניתנה בדרך של 'למעלה מטעם ודעת'.

קראתי פעם מאמר של חגי הוברמן שבו הוא מתאר את השתלשלות האירועים שהובילה לשחרור ירושלים, ממש כמו במגילת אסתר. הוא נבר בארכיונים של הירדנים וסידר בדיוק את כל ההשתלשלות המפורטת של האירועים - עם שמות המפקדים הירדנים, מי קיבל את ההחלטה על הירי כלפי הצד היהודי, איך תיאמו עם המצרים, וכך הלאה. כשקוראים את זה, אפשר לראות בוודאות שהכל ממש למעלה מטעם ודעת. לא רק מבחינתנו, אלא גם מבחינת הירדנים שכלל לא היה טבעי להם לתקוף את מדינת ישראל. ה' יתברך ממש דחף אותם להיכנס למלחמה, שהתוצאה שלה היא שחרור ירושלים.

צדיק יסוד עולם

כדאי לשים לב שכל העניין של שחרור ירושלים התחיל ביום של ספירת יסוד שביסוד. מידת היסוד שייכת ליוסף הצדיק, ובוודאי שהיום הזה בספירת העומר הוא יום של יוסף הצדיק. באותו יום חל היארצייט של אחד הצדיקים הגדולים מהדור הקודם, שאני באופן אישי מאוד אוהב - ר' שלומק'ה זוועלר. אולי שמעתם פעם על ניגון מיוחד שקרא 'התעוררות רחמים רבים'. את הניגון הזה הלחין תלמיד הבעש"ט הקדוש, ר' יחיאל מזלוטשוב. ישנה מסורת אצל החסידים שהבעש"ט אמר, שמי שיזכה לשיר את הניגון הזה יזכה לעשות תשובה לפני שהוא נפטר מן העולם. המסורת הזאת עברה בחב"ד, ור' שלומק'ה

האם התורה מהשמיים?

לכל המסתפקים בן אה שכן בעל הרי לכם את סידרת צפונות בתורה שתוכיח להם את אמיתות התורה

סדרת צפונות בתורה לרב שמואל יניב

מתממשת המסורת לעתיד בספריו שמעיד עליה רש"י "שיגלה להם סוד טעמיה ומסתור צפונתיה" הגילויים אינם רק שעשועי תורה יפים אלא מוכחים כמעמד הר סיני כפלא הפרד"ס ספר צפונות בתורה חלק 13 יצא זה עתה כל הקודם זוכה בהסכמת הרב מאיר מזוז ופרופסור רייפס

בראש סדרה 8000

אידך שלא מסובבים...
טעים באקסטרים

חדש! אקסטרים פרווה

במארז שיטייה מפניק

Extreme

פרווה
בהשגחת חברי
הישיבה
המרכזית

צבי יחזקאני

מדבר יהודה מחכה להולכים, לאלה שרוצים את הקשר. בתור מי שגדל בירושלים וראה את מדבר יהודה מחלון הבית בשכונת ארנונה, ידעתי תמיד ששם יש אמת יותר מכאן

איפה אתה חי?

במדבר ישנו שקט. גם אם אתה נמצא עם אנשים, עדיין שקט מדי. אתה מתחיל לשמוע את הפנים יותר מאשר את החוץ. אחרי כמה ימים של שמש חזקה ולילות קרים אתה מתחיל לבדוק מה קורה פה. למרות שאתה בקשר עם הקבוצה מסביב, אתה מאוד מודע למה קורה אצלך פנימה, מה אתה מרגיש, מה עובר בתוך הנפש ואיפה הלב נמצא.

פיזית. אמיתית

אחרי הבדיקה הזו לדעתי התשובה ברורה: אנחנו אמנם חיים פיזית בתוך החיים הנוחים שלא מביאים אותנו כמעט לסכנות ולמקרי קצה. אבל המציאות האמיתית שלנו היא מדבר. התהליכים הגדולים דורשים זמן וסבלנות, נאמנות וקשר. גידול ילדים, זוגיות, חברים אמיתיים, עבודת השם. שחיקת האבן על שפת הכאר אורכת שנים. זמן הוא תנאי לכל תהליך רציני. מנגד במציאות האינסטנט, כאן ועכשיו מהיר יותר מווסטאפ, הזמן טס והתהליכים הגדולים לא זויים בקצב שרצינו. למה אנחנו מופתעים בכל פעם מחדש? כי אנחנו בטוחים שאנחנו לא במדבר. לעיתים המציאות הנוחה והשגרתית זורקת אותנו למרחב מדברי, מי שקולט את זה מביין את התנאים החדשים ומתחיל לפעול כמו במדבר. אין יאוש, לצד ברית לחיים או למוות, הקשבה, נאמנות ואמונה שהשם יתברך רק מעביר אותי דרך המדבר אל הארץ הטובה שלי.

עם מי יש לי קשר עמוק יותר, עם מי שהלך איתנו בשימומון של המדבר או בירוק של הפארק? איזה ערכים השם יתברך רוצה מאיתנו, ערכי מדבר או ערכי מציאות נוחה? רק אחרי שעוברים את החלק המדברי, מקבלים את המבט הנכון ומבינים כמה ארץ ישראל שלנו הייתה שווה את ההליכה במדבר של עצמו כבר כמה אלפי שנים.

סעו אל המדבר. בדיוק חצי שעה מירושלים הנוחה מחכה לכם מדבר יהודה. קודם כל טוב להפגין נוכחות יהודית בכל מקום בארץ אבותינו, ובעיקר - בגלל שמדבר יהודה מחכה להולכים, לאלה שרוצים את הקשר. בטיול של יום אחד תוכלו לראות עד כמה חוקי המדבר נכונים באופן מדהים למציאות שלנו היום.

בתור מי שגדל בירושלים וראה את מדבר יהודה מחלון הבית בשכונת ארנונה, ידעתי תמיד ששם יש אמת יותר מכאן. ההליכות לשם, הנסיעות, הזכירו לי תמיד את הנאמנות שהשם יתברך רוצה מאיתנו, כמו שהוא אמר באחד הפסוקים הכי מלאי אהבה, קשר ונאמנות שאפשר למצוא בשורה אחת. מילים שמראות כמה המציאות המדברית היא באמת המציאות שלנו, למרות שאנחנו לא פיזית במדבר. הַלֵךְ וְקָרַאתְ בְּאָזְנֵי יְרוּשָׁלַם לְאָמַר כֹּה אָמַר ה' זָכַרְתִּי לְךָ חֶסֶד נְעוּרֶיךָ אֲהַבְתָּ לְלוּלְתֶיךָ לְכַתֵּב אַחֲרַי בְּמִדְבָר בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה.

המדבר הוא חלק מהחוויה המכוננת שלנו כעם. יצאנו ממצרים ונקבל את התורה עוד מעט, אבל הסיפור הגדול רק מתחיל. המדבר, השקט המאיים, הצהוב האינסופי ללא מים ובני אדם ובעיקר הבדידות. התפאורה הזו היא שהקצינה את כל הרגשות של בני עמנו. ייאוש מתפרץ בלי הודעה מוקדמת, זיכרון קצר שמדליק בחזרה את הרצון לחזור לתהום הטומאה ולו בשביל פלח אבטיח. תורה וחטא העגל. אמונה וייאוש. הכל חזק וקשוח.

כל זה מעלה בי את השאלה איזו מציאות אנחנו חיים היום? האם אנחנו בעיר, בארץ, עם גשם, מים ואוכל נגיש, עם נוחות השמורה לכל המקומות הרחוקים מהמדבר - או שאולי הלכנו לאיבוד בתוך עוד תעתוע של העולם הזה. או יותר נכון של המדבר. האם יתכן שאני בעצם במדבר למרות שאני חי כאן עם בני אדם מהיישוב? אפשר לבחון את זה.

איפה מתפללים יותר מדויק, במדבר או בשטיבלך?

בספר במדבר מספרים לנו על המרגלים, על קורח, על פנחס ועל בלק. סיפורי מדבר קלאסיים. סיפורי נאמנות, ברית, אומץ וקשר. חלק מהגיבורים סיימו מתחת לאדמה. מדובר בחוסר נאמנות, חוסר קשר והפרת ברית. כי אלו חוקי המדבר. בלי ברית ונאמנות אי אפשר להיות. אצל הברויים בחצי האי ערב או בסהרה אין כל שאלה לגבי העונש החמור ביותר שאפשר לתת לרוצח: לא נקמה ברצח נוסף אלא גירוש אל המדבר מחוץ לחסות השבת. שם הוא ימצא מוות אכזרי מכל תסריט אחר שאתה יכול לתכנן לו. בלי חסות ובלי קשר אי אפשר.

אחד הדברים שהמדבר מיד בודק עם כניסתך אליו, זה עד כמה אתה מוכן להשקיע. כמה אתה מוכן להאמין, כמה אתה באמת מתכוון לסמוך על השותפים שלך ולהיות נאמן להם. כן כן, עד לרגע שתישאר כוס מים אחרונה, כשבאופק אין שום תחנת דלק עם חנות נוחות. המדבר לא נוח, הוא בכל רגע מזכיר לך את התכלית. הוא מזכיר לך שאתה ממש קטן ולבד לא תוכל.

ואילו היום אפשר לכאורה לחיות לבד במציאות העירונית הדיגיטלית, איש איש ואייפון. המון מידע, המון אפשרות לקנות ולאכול והנה אני לא לבד. תעתוע הנוחות לא נותן לך לראות או להרגיש שלמרות שיש לך חברים אתה לבד, ולמרות שאתה נשוי עדיין לא יצאת מהבדידות. וכשהפלאפון שחכם במקומך מחובר, והלב מנותק - פאטה מורגנה יכולה לצייר לך חוויות תוססות, שאינן אלא תעתוע. ברית, אומץ, קשר, בלעדיהם אנחנו קבורים וזה לא משנה אם מתחת לאדמה או מתחת למסך.

ללכת על הקצה בלי לצאת מהקווים כאמנתי!

mu:tag

תואר B.Ed.

בחוגים: אמנות / תקשורת חזותית / תיאטרון

הכנה מקצועית ללימודי תרפיה • מגוון מלגות • שנת לימודים ראשונה חינם*
תעודת הוראה • סגל מקצועי מהשורה הראשונה • מעונות סטודנטיות • תינוקיה

* בהתאם לחוק חיילים משוחררים

יום בחינות הקרב שלישי ח' סיון, 11.6.19 | 09:00
ההרשמה לשנת תש"פ 2020 בעיצומה <<

אמונה

אמונה - אפרתה מכללה אקדמית לאמנויות וחינוך
דרך בית לחם 104 תלפיות, ירושלים / 02-6733767 שלוחה 2 /
052-5264519 שובה / לפרטים והרשמה: שובה / emuna.emef.ac.il

כבר לא עיוורים

מוריה מייסון

מרצה במדרשות טהר וטהר הלב
של מוסדות תורת החיים

כשמגיעים לכותל נפתח הלב. אם רוצים ואם לא, יש אוויר אחר.

לקראת החלאקה של בנינו, נסענו לכותל ביום שישי קיצי. בדרך הלהבנו את הילדים. חנינו וצעדנו לעבר שער האשפות. ברחבת הכותל, התלבטנו איך להתפלל. בעלי הציצית שלך לכותל הקטן, שם נהיה כולנו יחד. מצוין! בין חיובי ה'איזה כיף לנו' לכיוון הילדים, לחשתי בפחד לבעלי שהלך בביטחון בין השבילים הצרים 'כמה ערבים! לאן אתה לוקח אותנו?' ואז, בלי יותר מדי הקדמות, אנחנו מול שער הברזל. דלתות פתוחות, שוטרים בצד, ורצפת ההר מולנו. לא התכוננת למראה הזה. בעלי נעמד, ובעיניים עצומות התפלל. קרע את החולצה, והמשיך להתפלל. לשאלת הילדים (ועיניהם המופתעות של השוטרים) הסברתי מה הוא עושה, וכמה כואב לנו. תוך כדי ההסברים נכנסים השועלים של דורנו, אותם ראה רבי עקיבא וצחק, אל המקום הקדוש לנו מכל. המקום שאנחנו מחויבים כרת אם נעז לדרוך בו. ואילו הם...

קרעתי גם אני, ופנינו לכותל הקטן. כל ילד התפלל על משהו, ובעיקר חזרו הילדים בתפילה על בית המקדש, על הצער של ה' יתברך שלא פוסק. במרצה חזרה לרכב, אמרה לי בת הארבע: "אמא, זה בכלל לא משמח ומרגש להיות בכותל. זה עצוב. יש מלא אנשים רשעים במקום של בית המקדש".

אפילו כשאני כותבת את זה, עולות לי דמעות. זה כל כך נכון, כל כך כואב.

פעם שמעתי קטע שהקריאה מישהי שעולה הרבה להר, על החלום שבית המקדש יעמוד לצד כיפת הסלע, וכהנים ישרתו לצד שוטרי הוואקף. כמה כאב וצער מילאו אותי. תחושת שכחה, שפלות, נבגדות! הזוהי ירושלים שאנחנו מחכים לה? על זה מתפללים "ועל הבית הגדול והקדוש שנקרא שמך עליו"?

ביום ירושלים אנחנו עולים להודות. על מלחמה מדהימה שה' נלחם לנו, הכין את הדרך לחיילים המסורים לכבוש עוד ועוד שטחים, להחזיר אותם לידיים אוהבות ומלאות געגוע. ניסים שמראים שה' זוכר לנו חסד נעורים ורוצה בנו מאוד. חלק ממכלול שלם המסמן במפת הדרכים - עוד מעט יגיע זמן גאולתכם!

ועדיין יש מיתר שמנגן - מסרנו את מפתחות ההר, איזו טעות איומה, מה קורה? אבל יום ירושלים גם מזכיר לנו כל שנה שיש סיכוי לחזור להר, להשראת השכינה, לקרבה האלוקית הלא נתפסת. ה' נותן הזדמנויות, רוצה לגאול אותנו.

וגם אם לא ניצלנו את הזדמנות הפז, עכשיו אנחנו כבר לא עיוורים. ילדים בני ארבע מחכים לגאולה אמיתית. לא רק תפילות בכותל מלא פתקים, יונים, ודמעות של אלפי שנים. בטח לא שותפות עם אויבינו. אלא בית ממש, מזהיר באורו למרחקים, מזהיר את אורו של עם ישראל, את יופייה של השראת השכינה.

ועד אז, הכותל יהווה בעבורנו המקום לשפוך שיחנו לפני אבינו, שמתגעגע גם אלינו, מצטער בצערנו ומחכה להתייחד אתנו מחדש, בקרוב!

אמא גוזרת A4

אסף חן

מנהל המכינות הקדם-אקדמיות, המרכז האקדמי לב

חצות בחודש אלול. כבר בהליכה בדרך אל הכותל הלב דופק בהתרגשות. אני מפלס את דרכי אל האבנים העתיקות, משתדל למצוא פינה שקטה בתוך ההמון, רוצה לבקש סליחה על שעבר, לבקש בקשות לתקופה הקרובה ובעיקר למצוא את הרגע המיוחד הזה שבו אני מתחבר לאלוקיי. היד צריכה להרגיש את המגע הפיזי, את החיבור לאבנים.

בתקופת אלול ישנה תכונה באוויר. כל עם ישראל מגיע לכותל. העין תופסת ומתרשמת מקיבוץ הגלויות הייחודי, אין דתיים וחילונים, ספרדים ואשכנזים, חיילים במדים וחרדים במדים, כולם שם. ולמרות העומס והציפיות זה מרגיש לי שאין משהו שמפריע לחיבור שלי לאבנים הכל כך קדושות. אני נמצא מעל התחושות והזמן, רק אני והקדוש ברוך הוא.

כשזמן הסליחות מגיע, קבוצות קבוצות מתקבצות לאיטן. הגבאים שנבחרו באופן ספונטני צועקים "עשירי לסליחות" ומהר מאוד הפיוטים המתוקים והמרטיטים גם יחד מתנגנים באוויר. "בן אדם מה לך נרדם קום קרא בתחנונים", כל מניין מתנהל בקצב שלו. לרגע אחד זה נשמע צורם ומבלבל, אבל אז אני מתעשת והאוזן מתרגלת לקדושה שנמצאת באוויר.

הכותל בשבילי הוא מעיין נובע של ככי, תפילות, בקשות ואין סוף רגשות. כשהייתי קטן וגרנו בעיר הגדולה שבמישור החוף ואבא היה מכריז שעולים לירושלים, אמא הייתה גוזרת דף A4 לפתקים קטנים ומחלקת לכולנו. אני זוכר את בני המשפחה מתבורדים ברחבי הבית כל אחד לעצמו וכותבים ברטט את כל החלומות והבקשות שרק ניתן לבקש. אצלי זה התחיל באופניים, חדשים בלי גלגלי עזר וכלה ברצון לנסוע לבקר את הדודים באמריקה. היום, שלושים שנה אחרי, הבקשות והתפילות כל כך רבות שהפתק לא יכול להכיל אותם.

לא רק באלול. כשאני מרגיש חסום ונראה ששום דבר לא מצליח לחלחל פנימה ללב, אני מנסה את הכותל. הוא שם תמיד.

ב"ה

מזמינים אתכם לערב הכנה לקראת מתן תורה

מבית המדרש של ישיבת ההסדר בצפת

קמה וצונית לטוב
15 שנים לת"כ
ובני אהל אברהם

פעימה ראשונה	הרב יוסף דונבאום	שירה לוריא	הרב אורי דיזאל
17:30	חינוך לסוגי ריאות שפית ע"פ הרב א"ח י"י	אי"צ ירא והסכי- מראש ומחזק מנח מורה בתורש ובשירה	איח היא עבודה שנכב. זו חזרה
פעימה שנייה	הרב אורי לוריא	הרב נד לראוב	נחמה יעקובוביץ
18:30	מתי ישנה הכינות פיגור היום אנו מוכנים להתחבר	מורה חדשה כח"י	בכבוד מרוב - התחזקות במקצועות
פעימה שלישית	הרב אפרת סניני	הרבנית טובה בזק	הרב רבן בן-שחר
19:30	חי יעלה ברו ה' כידו חזים דקבר חוריק	נשים - מכינת שבתוכנו	היות שרן בחורה

21:00 התועדות עם הרב איני יעקובוביץ והרב שמואל אהרן בליווי ניגוני הישיבה

יום רביעי ב' סיוון (5.6) | משעה 17:00

בחאן האדום בצפת

גברים ונשים - מחיר כרטיסים בהרשמה מוקדמת ש"ש 48 - בכ"ס 58 (על בסיס מקום ספני)

יש להרשם מראש בקישור המצויין או באתר הישיבה

מחיר הכניסה 6 ש"ח

יעל 058-7929343

www.tsfat.org.il | 04-6924646

מוסדות תורת החיים

פותחים בקמפיין גיוס המונים אשר יתקיים

בימי ב' ו-ג' הקרובים

כ"ט סיון-א' אייר | 3-4.6

ואנו מזמינים אתכם

לתמוך ולקחת חלק

למען:

הצמחת **תלמידי חכמים** ומחנכים
בישיבות הקדושות

יצירת **סרטי קולנוע** איכותיים, כשרים,
וחיוביים - תרבות על טהרת הקודש

העצמת **לימודי פסיכולוגיה** מתוך תורה
מערך יועצים המעניק סיוע נפשי

חיזוק המסגרות **לבעלי ובעלות תשובה**
תוכנית פורצת דרך

אלפי התלמידים שלומדים בכל שנה
במוסדות, ועוד...

32
שעות

למען
שמו
באהבה

מתרחבים ומתעצמים
תורה שבונה חיים!

חברת
charidy
צ'רידי
גיוס המונים

דמעות בדמעות נגעו

הרב שמואל רבינוביץ

רב הכותל המערבי והמקומות הקדושים

הכותל המערבי הינו מקום מיוחד במינו. אין עוד מקום בארץ ישראל, אם לא בעולם כולו, ששעריו פתוחים לכל אדם, בכל יום ובכל שעה, בימות החמה ובימות הגשמים. יותר משנים עשר מיליוני אנשים מגיעים אל הכותל בכל שנה – אך כל אחד מהם מגיע אל הכותל לבדו, כבן יחיד השב אל בית אביו.

לפני אלפי שנים, במעמד חנוכת בית המקדש הראשון, התפלל מייסדו, המלך שלמה "ופניתי אל תפלת עבדך ואל תחנתו... לשמע אל הנה ואל התפלה, אשר עבדך מתפלל לפניך היום. להיות עינך פתוחה אל הבית הזה, לילה ויום, אל המקום אשר אמרת יהיה שמי שם לשמע אל התפלה אשר יתפלל עבדך אל המקום הזה". בית המקדש חרב בעוונותינו, אך שער השמיים נשאר פתוח ועיני כל ישראל נשואות אליו. מי יידע למנות את הדמעות שזלגו מעיניים אלה, ושנספגו באבני הכותל העתיקות?

עבורי, הכותל המערבי הוא נוף ילדותי ומורשת משפחתי. סבי זצ"ל זכה להתגורר בעיר העתיקה, ואף לקבל את פני הרבי הרייז"צ מליובאוויטש זי"ע בבואו לירושלים בשנת תרפ"ט, והיה מיושב בתי המדרש בעיר העתיקה ובראשם בית הכנסת 'צמח צדק'. אבי נולד בעיר העתיקה. שניהם היו בין המגורשים מן העיר העתיקה בעת מלחמת השחרור. דמעותיהם, דמעות אב ובן אשר גורשו מביתם ונקרעו משרשי חייהם, נטמנו בסיפור משפחתי, ליוו את ילדותי ועיצבו את משפחתינו.

דמעות בדמעות נגעו. את דמעות מגורשי העיר העתיקה החליפו דמעות ההתרגשות והגיל של רבבות היהודים שעלו לירושלים המשוחררת. מאז ועד היום נמזגות בכל יום ויום אצל הכותל המערבי דמעות תפילה ודמעות הודיה, ודמעות של המצפים לגאולה שלימה.

אני מבקש לשתף אתכם בחוויה שעברתי היום. בשעה שירדתי ממשרדי בדרכי הביתה ניגש אלי אחד המתפללים וביקש ממני לברך את ילדי הישוב גני טל אשר הגיעו יחד עם הוריהם לקבלת סידור התפילה לראשונה בחייהם בכותל המערבי. המעמד היה מרגש מאוד. לא יכולתי שלא לזכור את דמעות פרידתם של אנשים יקרים אלה מביתם שבגוש קטיף.

לפתע ניגש אלי אחד מההורים וכך סיפר: "הרב, אני רוצה להעניק גם לך משהו. לפני שנה הגיע לכותל המערבי אמבולנס משאלות, ועליו חמי שהיה על ערש דווי כשהוא מלווה בצוות רפואי ובני המשפחה. בקשתו האחרונה הייתה להגיע אל הכותל המערבי ולשפוך תפילה במקום שבו שערי השמיים תמיד פתוחים. לעולם לא נשכח את המאמצים שעשו אנשי הקרן למורשת הכותל המערבי כדי לאפשר את אותה תפילה. ואז באת לחזק אותו והענקת לו מתנה – ספר תהילים. פנית אל קבוצת נערים וביקשת מהם להצטרף לתפילה ולשירת התעוררות. לעולם לא נשכח את דמעותיו הנרגשות. כמה שבועות אחרי תפילתו בכותל, ביום ב' לחודש תמוז תשע"ח הלך חמי לבית עולמו. היום, אני מבקש להעניק לכותל את ספר התהילים שהדפסנו לעילוי נשמתו". דמעות בדמעות נגעו. דמעות האיש הנרגש ודמעותיי.

בתפילת הימים הנוראים אנו מבקשים "מכניסי דמעה, הכניסו דמעותינו לפני מלך מתרצה בך דמעות". מקובלנו שאף דמעה אינה שבה ריקם. ריבוננו של עולם, התמלאה כבר סאת דמעותינו. בנה לנו את בית המקדש במהרה בימינו, ונוכה להזיל בירושלים רק דמעות שמחה והודיה.

אל מעבר לכותל

הרב מנחם מקובר

רב מכללת אמונה

עומדים נוכח האבנים הדוממות, ונוסקים מתוך זיכרון פנימי ועמוק אלפיים שנים לאחור. אל הימים בהם המיית צאן ואדם שררה במקום זה, אשר בו המו הלכות עת הם התכוננו לעלות אל בית המקדש. זיכרון זה צרוב עמוק בתודעתנו, ומאפשר לנו להתרומם בכותל טפחיים מעל הקרקע, ולחוש את משק כנפי השכינה בציפייה גדולה אל העתיד.

חז"ל אמרים כי השכינה לא הסתלקה מן הכותל המערבי. האם הכוונה היא לכותל המערבי של ימינו, שהינו שריד מחומת המקדש? לכאורה משמע מדברי חז"ל בפשטות כי הכוונה היא לכותל המערבי של היכל בית ה', הוא כותל קודש הקדשים. ממקום זה לא הסתלקה השכינה, ואל מקום מופלא זה אנו מתחברים בערגת קודש עת אנו ניצבים בתפילותינו במקום הכותל דהיום. מקום שמביע את כיסופיהם הפנימיים של כלל ישראל לעולם מתוקן, להשראת השכינה ולבניין בית המקדש. אנו בכמיהה וכיסופים לתיקון עולם במלכות ש-ד-י, ונצמדים דווקא לכותל המערבי ולא ליתר הכתלים של הר הבית, בשל קרבתו המיוחדת אל מעון השכינה אשר בקודש הקדשים.

אולם האבנים אינן דוממות. הן מספרות את סיפורו של החורבן, של הניתוק אותו חווינו ואשר לא הסתיים עד היום. הן מעוררות אותנו להתפלל בערגה אל עולם חי של קדושה, אשר ניצב מעבר לאבנים הרועמות. לעיתים הדמיון מוליך אותי למחזות חדשים, לעולם של צבע, תוכן וצורה – אל חזות העתיד. "הנה זה עומד אחר כולנו" – איזו מציאות חדשה ממתנה מעבר לכותל? אילו מראות, אילו קולות ואיזה צבעים? כיצד מתכוננים, רוחנית ומעשית, אל עולם מתחדש של קדושה? מעבר לתכנון של מבנים קיים עולם עשיר של יצירה אליו אנו מייחלים. המקדש היווה גם את פאר האמנות היהודית. על בצלאל, אמן המשכן, דורשים חז"ל: "בצל אל-היית". שילוב של קדושה, תוכן וצורה החוברים יחדיו אל בית קדשנו ותפארתנו.

כן, יש יהודים שחולמים גם על אמנות המקדש. לכך אנו מחנכים וכוספים במכללת אמונה, בה חלום המקדש הינו געגוע אמיתי לעולם של תוכן וצורה. ובעמדתנו נוכח מעון השכינה נחוש ונראה את חזות העתיד (הלא רחוק בע"ה), של חיבור הרוח והחומר במקום הקודש והמקדש.

אפיקים
מנביחים לעולמות חדשים

דרושים מדריכים ומדריכות

לשנה"ל תש"פ

לתכנית אפיקים

« מסורים, אחראים, בעלי לב פתוח ועולם תוכן עשיר ועמוק.

« שליחות חינוכית מרתקת.

« העבודה חורשת ליווי אישי ותהליכים קבוצתיים.

« בתי ספר בפריסה ארצית

« ניסיון חינוכי חובה!

ניתן לשלוח קו"ח עד לתאריך 12/6/2019
למייל afikima@kch.co.il

חירות
בית הוותיק - ירושלים

סליחה,

רוצה לתמוך בתלמיד חכם משלנו?

הציונות הדתית פורחת. פורחת במדע, בצבא, בתקשורת, בחינוך. הגיע הזמן לשים דגש גם על התורה. קרן אחד לאחד תומכת בלומדי תורה מבני הציונות הדתית שיהוו הנהגה רוחנית עתידית במדינת ישראל.

- קרן אחד לאחד תומכת מידי שנה בכ-100 עמלי תורה, ב-72 מוסדות תורניים לאומיים.
- התמיכה ע"ס 3,000 ₪ לחודש, ניתנת למשך 3 שנים.
- התמיכה מוענקה רק למי שהומלץ אישית בידי ראש הישיבה, בהתאם להישגיו בלבד.
- זכאי התמיכה נבחרים מבין מוסדות הציונות הדתית וממשיכים ללמוד בישיבה בה החלו את לימודיהם.
- פיקוח על ידי ועדה בראשות הרב יעקב אריאל.

הצטרפו אלינו! חזקו ואמצו:

לשלוש שנים

3,000 ₪ לחודש X 36

לשנה

3,000 ₪ לחודש X 12

לחודש

250 ₪ לחודש X 12

לסדר לימוד

36 ₪ לחודש X 12

הציונות הדתית.
עכשיו תורה.

אחד
לאחד

תרמו עכשיו! חפשו בגוגל 'עכשיו תורה'
או חייגו 1700-70-70-99

מפנקסו של חוזר בתשובה

עודד מזרחי | ORCHOZER@GMAIL.COM

משפץ ירושלים

כאשר עברנו מרחובות לירושלים, מדירה גבוהה ורחבת ידיים לדירת קרקע קטנה בנחלאת, היה עלינו להחליף כמעט את כל הריהוט. מדדנו כל רהיט לפי סנטימטרים ולעתים מילימטרים. חיינו בסוד הצמצום, והתנחמתי בקושי במשפט חז"ל כי "מעולם לא אמר אדם צר לי המקום שאלין בירושלים".

נאלצנו לעשות שיפוצים רבים כדי להסתדר בדירה שנבנתה אי פעם בין מלחמת העולם הראשונה לשנייה. וכשאתה מתחיל בשיפוצים, אינך יודע היכן תגמור. אמרתי לבני הצעיר אליעזר: "באנו לירושלים להתעלות, ובמקום זאת, אנחנו שקועים בשיפוצים". הוא חשב רגע קט ואמר: "זה צריך להיות כך, אבא, הרי 'מצוקת דיור' עולה בגימטריא 'בית המקדש'!". נאלמתי דום מרוב התפעלות: איך אפשר לקונן עם כזאת גימטריא? ...

יום אחד הביאו לנו את המיטות הקטנות שיתאימו לחדר השניה הקטן. לאחר שהרכיבו אותן, פרשתי סדין ומרוב תשיות נרדמתי מיד.

חלמתי שאני עולה בסולם לגג הבית, ולפתע מגלה מאחורי קולט השמש הגדול דלת נסתרת עתיקת יומין. פתחתי אותה בזהירות וראיתי לפתע קומה ענקית שלמה מעל ביתנו. עברתי בין חדרים מרווחים וגיליתי ארמון של ממש. הרצפה הייתה עשויה שיש לבן, המטבח מלא בארונות חדשים ובמכשירים חדישים, הפרוזדורים מעוטרים בתמונות זהב של גדולי ישראל. בטרקלינים הרחבים נחו ספות ארגמן ושולחנות מעץ ארוז. הסתובבתי ברחבי הדירה העליונה כמו בן מלך שחזר אחרי תלאות אין קץ לארמון אביו.

מרוב התפעלותי מהיציאה למרחב צעקתי לאשתי:

"לא תאמיני. יש לנו ארמון מעל הבית!", ואז התעוררתי.

"על איזה ארמון אתה מדבר?!", תמהה אשתי, "בקושי הכנסנו את הרהיטים לחדרים...".

"גיליתי שיש מעל הבית ארמון ששייך לנו", אמרתי לה בביטחון, כשאני קולט עדיין שחזרתי למציאות: "נכנסים אליו דרך הדלת הישנה שמונחת על קולט השמש".

"תגידי לי", אמרה בדאגה, "מה עובר עליך?!" ...

הבנתי שכל זה היה רק חלום.

קמתי, נטלתי את ידי, ויצאתי לחצר הבית לברר מה מציאות ומה דמיון. העפתי מבט לעבר קולט השמש וראיתי את הדלת הישנה והמקולפת נשענת על הקיר. טיפסתי בזהירות על הסולם וניגשתי לעבר הדלת הישנה. הזזתי אותה בזהירות. יונה אפורה מבוהלת שהסתתרה שם חבטה בכנפיה על הדלת, פרפרה וזינקה דרך הפתח הצר אל המרחב. מתחת למקום משכנה היה מקופל דף פרסום על דירות חדשות ומרהיבות בירושלים המשקיפות אל כיפת הזהב.

קיפלתי את הדף, הכנסתי אותו לכיס חולצתי וירדתי בסולם לחצר הקטנה, שם תמרנתי בין דליים של צבע, קירות של גבס אפורים, וכלי עבודה שהשאירו המשפצים. במשך חודשים ארוכים אנחנו משפצים ומשפצים ומשפצים, ואני רק מפלל ליום שבו תתחיל השגרה הברוכה בדירתנו המדויקת כחוט השערה, ויגיע יום גאולתנו הפרטית.

אשתי הבחינה בדף הכרזת המבצע מכיסי ושאלה:

"מה זה? פרסומת לפיצרייה חדשה באזור?"

"לא", אמרתי, "פרסום של דירות חדשות שנמצאות מול קודש הקודשים".

"בונים שם?!", תמהה.

"בירושלים לא בונים", עניתי, "רק משפצים".

"אז למה אנחנו אומרים בתפילה 'בונה ירושלים'?!", הקשתה.

"הכוונה בעיקר לירושלים של מעלה", עניתי, "ודמיינתי לעצמי איך מעל לירושלים של מטה, ירושלים העתיקה, המרושלת, המתקלפת, המצומצמת, הכואבת בכל אבן עתיקה, מסתתרת ירושלים של מעלה, היכלות רוח נשגבים מבינתנו, מעבר לכל דמיון וחלום".

פרקי אבות עם הרבי מלובניץ'

משה שילת

פרקה | אמת קשיחה ואמת בתנועה

כל מחלוקת שהיא לשם שמים סופה להתקיים ושאינה לשם שמים אין סופה להתקיים. איזו היא מחלוקת שהיא לשם שמים זו מחלוקת הלל ושמאי, ושאינה לשם שמים זו מחלוקת קורח וכל עדתו

פרק המשנה יז

סופה להתקיים

ב"סופה להתקיים" יש בפשט כמה פירושים, כמו: התלמידים של החולקים נשארים וממשיכים לחלוק, בשונה מקורח ועדתו שהמחלוקת הביאה לאבדון; או: על ידי שעלו הסברות של המחלוקת לכאן ולכאן ולובנו הגיעו החכמים להכרעה, כמו ההכרעה שהלכה כבית הלל ובית שמאי אף מקבלים זאת, ולא כקורח ועדתו שרצו כבוד ושררה ונעלמו מהעולם.

אבל בפנימיות הפירוש הוא ש"אלו ואלו דברי אלוקים חיים". בעולם המעשה יש להכריע כדעה אחת, כי המעשה צריך להיות אחד, אבל יש לשתי הדעות שורש ומקום ברוחניות. לשתי הדעות יש קיום. והאר"י הקדוש מוסיף שמחלוקת לשם שמים סופה להתקיים ממש גם בעולם המעשה, כי היום ההלכה כבית הלל אבל לעתיד לבוא ההלכה תהיה כבית שמאי!

הלל ושמאי כנגד קורח ועדתו

כאשר לימוד התורה הוא לשם שמים, גם כשצומחת ממנו מחלוקת, סופה להתקיים. היכן ניכר הלימוד לשם שמים בתורת הלל ושמאי? בכך שלפעמים הם פסקו לא כנטייתם הנשמטית.

שורש נשמתו של הלל ובית הלל הוא במידת החסד, ולכן לרוב פסקיהם לקולא, ואילו בית שמאי ובית שמאי מושרשים במידת הגבורה ומחמירים כמעט בכל מקום. למרות זאת, מצאנו כמה דברים שהם "מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל". זו ההוכחה שהם היו בביטול לאלוקות שמעל לשורש נשמתם, ולימודם היה לשם שמים ויכולה להיות בו התכללות המידות זו מזו.

דבר זה עצמו רמוז בביטוי "לשם שמים", במילה "שמים" כלולים אש ומים שהם שני דברים סותרים אבל מתכללים יחד, מהחסד והגבורה נוצרת תפארת.

אצל קורח ועדתו, לעומת זאת, לא היתה התכללות ואפשרות של הכלה. הם רצו שררה וכבוד, שעניינם הרגשת המציאות ואי יכולת לפעול לשם שמים.

נשרפו ונבלעו

על פי הסוד, עדת קורח נחלקה לשתי מפלגות, שמשתקפות בשני סוגי העונשים שקיבלו: אלו שנשרפו ואלו שנבלעו באדמה.

קורח ועדתו לא ידעו התכללות מהי, והיו מחולקים לקבוצת "רצוא" בלי "שוב" וקבוצת "שוב" בלי "רצוא". קבוצת הרצוא נשרפה באש שבאה מלמטה למעלה וזה היה עונשם. וקבוצת השוב ללא רצוא נבלעה באדמה, ירדו עד הסוף למטה ושם נשארו. כל אחת משתי התנועות הללו היא בבחינת מחלוקת שאינה לשם שמיים.

חייבת להיות התכללות שהיא לשם שמים ולא הצמדות פנאטית לקו אחד עד הסוף. קו שלא יודע להכיל ניגודים, הוא גבורה שאיננה בקדושה. צמצום מוחלט הוא מקור המחלוקת שאינה לשם שמים, הטוענת כי אין מקום לדעה אחרת. הקדושה כוללת מורכבות שבאה לידי ביטוי במחלוקת, בה לשתי הדעות יש מקום, והאמת נעה ברצוא ושוב בין הדעות. אלו ואלו דברי אלוקים. וסופה להתקיים.

כרמי שילה
יוצאים לדור

ר
ו
מ
ש

הזדמנות אחרונה לבית חד משפחתי ביו"ש 113 מ"ר + 68 מ"ר מעטפת בכרמי שילה

רהיאה חברה עם אוטומת חינוך מעולים, נוף כראים
וא הפרטיות שאתם צריכים!

ב- 1.4 מליון ש

072-3950510

או חפשו ב- 'כרמי שילה'

רבותי, כדי להיכנס לקדושת השבת צריך להרים את הרגליים, אם לא טפח מעל הקרקע אז לפחות שניים... העצים רוקדים, הים רועם, השדה עולז ולעיתים רק האדם נשאר עם העייפות שלו.

מאני טיים

הוד והדר לפנינו עז ותפארת במקדשו. הבו לה' משפחות עמים הבו לה' כבוד ועז.

המזמור הזה, כמו כל המזמורים שאחריו פוסע מהחוץ פנימה, הוא פוסע מן הטבע, אל כל העמים, מהם אל עם ישראל ואל בית המקדש, ואז אוסף את כל המציאות ומכנס אותה אל תוך נקודה אחת. יחד עם המזמור גם אנו נדרשים לחפש את התפילה ואת החידוש לא במקומות הרגילים, אלא בחוץ, באותם מקומות שאנו משאירים בדרך כלל מחוץ לתפילה. אולי זוהי הסיבה שבגללה המקובלים נהגו לומר את קטעי התפילות של קבלת שבת בשדה.

ספרו בגוים הפנייה החוצה, אל העמים, נעדרת מן המזמור הקודם שעסק רק בעם ישראל. הקריאה הזו מבטאת את העובדה שהכניסה שלנו אל השבת והמוכנות שלנו לשאוב מקדושתה היא לא "עניין דתי" במובן המצומצם של המילה. קדושת השבת מאירה את כל מרחבי החיים, היא מבקשת את ההכרה מכל ימי השבוע, מכל ההתרחשויות, מכל מה שאנו יודעים, מכל מה שקראנו, שמענו או עשינו בימים האחרונים. את כניסת שבת מלווה התודעה של העייפות מימי השבוע, התודעה שחיפשנו במדבר העמים, במדבר הימים ובמדבר המעשים, ולא מצאנו. וכעת, אנו מספרים שיש שער אל מקום אחר, שער לקדושה - שאם נבקש אותו באמת - עשוי להתחדש בנו משהו.

הבו לה' השבת מבקשת את כל מרחבי האישיות שלנו, ומבקשת מאיתנו לרומם אותה באמצעות כל אלו - השבת אומרת 'הבו' ואנחנו נדרשים לתת. בשבת גם האוכל הוא מצווה, גם השינה, השיחה המשפחתית, השירה - כל אלו, שבדרך כלל נשארים מחוץ לעבודת ה' - נכנסים היום פנימה. ביום הזה אנחנו נוהגים הכל, ומקבלים מהכל. כך, החידוש מגיע ממקום שלא צפינו.

ומיד פותח בפנינו המזמור עוד דרך אל השיר החדש:

ישמחו השמים ותגל הארץ ירעם הים ומלאו. יעלזו שדי וכל אשר בו אז ירננו כל עצי יער.

רבותי, כדי להיכנס לקדושת השבת צריך להרים את הרגליים, אם לא טפח מעל הקרקע אז לפחות שניים... העצים רוקדים, הים רועם, השדה עולז ולעיתים רק האדם נשאר עם העייפות שלו.

כאשר יש התגלות, יש תזוזה, ואם אנו רוצים לחוש את ההתגלות מותר לנו קצת לזוז ולהתנער מאבק היום יום, ואז לאור של הקדושה יהיה מהיכן לחדור. החידוש תלוי ביציאה מעצמנו, וכדי לצאת מעצמנו עלינו להתגבר לפעמים על מי שאנחנו. נכון, זה סוף שבוע, נכון, כבר אין הרבה כוח, ובכל זאת - את המעט שיש, אנחנו צריכים להכפיל פי שתיים ושלוש. כל מה ששמענו אי פעם על עצות לשמחה ולאשרר אנו צריכים לרכז ברגעים הללו, אפשר להיזכר ברגעים טובים מן השבוע, אפשר להתאמץ לחייך, אפשר לעבור ולהגיד שבת שלום לאנשים שאנחנו אוהבים, ואפשר לשתות קפה לפני התפילה. בכל אופן - זהו ה-Money time, אלו הרגעים שפשוט אסור לנו לא להיות שמחים, ושמחה גוררת שמחה.

בבית הכנסת שלנו ביישוב תקוע, הרב מנחם פרומן זצ"ל היה מקפיד מאוד לגרוור את כולם לריקוד אחרי 'לכה דודי'. בחוץ היה גשם או קיץ, קר או חם, מאוחר או מוקדם - זה בכלל לא משנה. עכשיו רוקדים, עכשיו מבשרים מיום ליום ישועות. גם אם קרו דברים רעים השבוע, חושבים רק על הטוב, גם אם אין חשק עושים חשק, עז ותפארת במקדשו השבת היא מקדש בזמן, ולכוון אסור להיטמא למת ולעצבות. ברגעים הללו, כולנו כוהנים, וכוהנים רזיזים הם.

לפני ה' פי בא פי בא לשפט הארץ ישפט הכל בצדק ועמים באמונתו.

איך שיר נולד?

אחת השאלות הבסיסיות שעומדות לפני כל מתפלל, מתחיל או ותיק, היא השאלה כיצד יש לקרוא מזמור תהילים.

אם נתבונן בזה רגע, נגלה שאנו מכירים סוגים שונים של קריאה, קריאה של רומן בלשי אינה דומה לקריאה של עיתון יומי. קריאה של שירה אינה דומה לקריאה של רשימת רכיבי המזון הכתובה על שקית של עוגיות.

אופן הקריאה שלנו משתנה על פי אופי הטקסט, ישנם טקסטים שאנו מנסים לפענח, ישנם טקסטים שאנו מתרגשים מהם וישנם טקסטים מהם אנו מנסים לשאוב מידע.

קריאה של מזמור תהילים היא קריאה מורכבת במיוחד, משום שמצד אחד אנו אמורים לומר את הפסוקים כאילו הם בוקעים מתוכנו באופן ספונטני, קריאה כזו היא "קריאה אל ה'" במובן הכי פשוט של המילה, מתוככי הבטן, מהתפעלות הלב. מצד שני, לאמיתו של דבר מזמורי תהילים לא נכתבו על ידינו, הם קשים בדרך כלל להבנה ויש בהם רובדי משמעות רבים. במובן זה הקריאה בהם היא מפענחת. אמנם, עובדה זו נכונה לגבי כל התפילות, אך נדמה לי כי מזמורי תהילים הם קשים במיוחד להבנה, יותר מתפילת שמונה עשרה או ברכות קריאת שמע, ולכן כמעט בכל קריאה בהם נדרש פענוח מחדוש.

אז איך נקרא אותם?

הדימוי הכי טוב שהצלחתי למצוא עבור עצמי לקריאה בתהילים היא 'קריאה מבצעת'. קריאה כזו היא 'ביצוע' של ממש, כמו שחקן תיאטרון המבצע טקסט על הבמה. כדי לבצע את הטקסט, השחקן צריך לערוך הכנות - הוא לומד את הטקסט בעל פה או כמעט בעל פה, הוא נכנס לדמות אותה הוא משחק, הוא מזדהה עם הכוונות שלה, לומד את האופי שלה ואז - אומר את הטקסט. אם השחקן עובר את התהליך הזה באופן משיביע רצון, הצופה משתכנע שהשחקן עצמו הוא מקור הטקסט. הטקסט נשמע כבוקע מתוכו, למרות שמישהו אחר כתב אותו ולמרות שלפעמים מדובר בטקסט מורכב שאולי אפילו השחקן עצמו לא מביין לחלוטין את כל הרמזים הטמונים בו.

אמנם, כאשר השחקן יורד מן הבמה הוא חוזר להיות מי שהוא, משום שלאמיתו של דבר אין לו ולטקסט שום דבר אמיתי במשותף, הטקסט הוא של מישהו אחר. לעומת זאת, כאשר אנו קוראים תהילים ו"נכנסים אל הדמות" של המתפלל, התפילה נשארת בתוכנו וממשיכה לרחוש ולפעול. הישארות התפילה בקרבנו היא "מנפלאות תמים דעים", והיא מה שמכונה בחסידות "שיירי זמרה" - אחרי הזמרה נשארים בנו השיירים שלה והולכים עמנו.

נדמה לי שכדי לקרוא את מזמור צו' אנחנו חייבים לערוך את ההכנה המדוברת, אנו חייבים להיכנס לדמות, להיות לרגע דוד המלך עצמו, או אולי אחד ממשוררי הלויים, אנחנו חייבים שכל מילה תהיה שגורה בפנינו ותיאמר מתוך הסיפור אך גם מתוכנו בעת ובעונה אחת.

לשיר חידוש

שירו לה' שיר חידש בדומה למזמור הקודם, גם המזמור הזה דורש מאיתנו לצאת מעצמנו, להתפלל מתוך נקודה ראשונית שכלל לא נמצאת בקרבנו, לשיר שיר חידש, לומר משהו שהוא מעבר לנו, להתחדש יחד עם העולם הנכנס בשלמותו אל יום שכל כולו הווייה אחרת - אך שוב נשאלת השאלה - כיצד יוצאים מעצמנו, איך נולד חידוש?

שירו לה' כל הארץ... ספרו בגוים כבודו בכל העמים נפל אוותיו...

גרעין תורני הרצלי-ה

שליחות אמיתית,
עשייה משמעותית.

סיוע במציאת דיור ותעסוקה | מילגת התאקלמות למשפחות חדשות | מילגת לימוד גבוהה לאברכים
מוסדות חינוך טובים | קהילה חמה ומגובשת

לפרטים והצטרפות: **שרה: 050-5583630 צחי: 052-6426832**

גרעין תורני הרצליה

"וזכר יקום ואי..."

חדרים
אחרונים
היזדרזו
להרשם!

מלון קרלטון המחודש - נהריה

תיקון ליל שבועות:

23:00-00:30 שמות בתנ"ך |
ד"ר אבשלום קור

00:30-01:15 לנצח את המחשבות

הזרות והטורדניות- שיטת גדולי
החסידות | ד"ר יחיאל הררי

01:15-02:30 הרב ישעיהו מייטליס -

רב העיר נהריה

02:30-04:00 בקיץ הזה תלבשי לבן -

סודות הלילה הלבן של

שבועות | משה שרון

04:00 סיכום ותיקון / לימוד משותף

בתורת הסוד

ראשון // 9.6 ו'סיון

05:00 | שחרית נץ למעוניינים

08:30 | תפילת שחרית של חג השבועות

קפה עוגה

11:00-14:00 | קידוש וסעודת חג בשרית

13:00-14:30 | ד"ר יקיר קאופמן -

חג האחדות ביגנו ובתוכנו

את השבת והחג ילווה החזן
ובצל התפילה דב הנדלר

16:30-18:00 | שיח לנשים -

עו"ד ענת ישראל |

עבודת הלב מזווית נשית

17:00-18:30 | שיח לגברים -

ד"ר יחיאל הררי |

כיצד לקבל החלטות בחיים

- עצת אחיתופל

18:30 | סעודה וסדר ניגונים

19:20 | מנחה

20:30 | הבדלה מוזיקלית

שבת שלום וחג שמח!

לפרטים ולמידע:

054-2935555

החל מ-2,900 ₪ | פנסיון מלא | בריכה בהפרדה | עיסוי לנרשמים מחמישי | פעילויות לילדים | ספא וחדר כושר | שיעורי תנועה לנשים. טל"ח

שבועות תשע"ט | 6-9.6

20:30 | סעודת שבת

22:00 | התוועדות מאחדת לבבות |

שיטות בעל התניא, בעל הסולם

ושיטת ימימה בעבודת הנפש

שבת // 8.6 ה' סיון

07:30-10:30 | קפה ועוגה

08:30 | שחרית

10:30-12:30 | סעודת שבת

12:30-14:00 | ד"ר יקיר קאופמן - סוד

הבריאות של שבועות.

חיבור גוף-נפש

14:00 | מנחה

16:00-17:30 | סעודה שלישית

17:30-18:30 | מסע לחיים של איזון בין

הרב קוק לבין צ'ארלס

דארווין - תורה או

אבולוציה? - משה שרון

18:30-19:30 | והגבלת את ההר - המקום

של גבולות בחיינו | ד"ר

יחיאל הררי

20:15 | הדלקת נרות ותפילת ערבית

של חג השבועות

21:15 | סעודת חג חלבית

חמישי // 6.6 ג' סיון

15:00 | קבלת חדרים

18:00 | ארוחת ערב

20:30-22:00 | ד"ר יקיר קאופמן -

הכח לשנות הרגלים

20:00 | ערבית

שישי // 7.6 ד' סיון

08:00-09:00 | פילאטיס - ליאת הלוי

(לנשים בלבד, ברישום

מראש)

07:00-09:00 | שיטת פאולה -

תמר קאופמן (לנשים בלבד,

ברישום מראש)

08:00-09:00 | מדיטציה על חופי הים -

נעמי וייסמן

(לנשים בלבד, יציאה ב-8:00

מהלובי)

07:30 | שחרית

08:30-11:30 | ארוחת בוקר

14:00-15:00 | ארוחת צהריים קלה

16:00-17:30 | עשרת הדיברות לפי

הקבלה |

משה שרון

19:15 | מנחה וקבלת שבת

פרשת במדבר | ירח דבש במדבר

הרי לנו קצה חוט להבנת חשיבותו של המדבר בחיי הרוח של עם ישראל. במקום הזה הם חוו בעוז את מה שמעולם לא הרגישו קודם לכן, ואשר לא בקלות ירגישו שוב אי פעם: קרבת אלוקים בלתי אמצעית, המחברת אותם אליו וזה אל זה.

לכך התכוון הנביא הושע כשהתנבא, בשם ה', על היום שבו יחוו הקב"ה וישראל, כביכול, ירח-דבש שני במדבר: "לִכְן הִנֵּה אֲנֹכִי מִפְתִּיחַ וְהַלְכְתִּיךָ הַמִּדְבָּר וְדַבַּרְתִּי עִלְיָהּ. וְנִתְתִּי לָהּ אֶת כְּרַמֶּיהָ מִשֶּׁם וְאֶת עֵמֶק עֶבְרָה לְפֶתַח תְּקוּהָ, וְעָנְתָה שְׁמָה כִּימֵי נְעוּרֶיהָ וְכִיּוֹם עֲלֵתָה מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם. וְהָיָה כִּיּוֹם הַהוּא, נֶאֱמַר ה', תִּקְרָא 'אִישׁ' וְלֹא תִקְרָא לִי עוֹד 'בְּעֵלָי' (הושע ב, טז-יח).

מכאן מובנת גם משמעותו של הדיווח בפרשת במדבר על צורת החנייה של שנים עשר שבטי ישראל במדבר: בשלישיות, מארבעת צדי המשכן, במרחקים שווים מן הקודש. כל שבט שונה, אך כולם (חוץ מהלוויים) שווים. כולם אכלו אותו מזון, מן השמיים. כולם שתו אותו משקה, מים מסלע ומבאר. לאיש עוד לא הייתה נחלה משלו, כי למדבר אין בעלים. לא היה ביניהם שום סכסוך כלכלי או טריטוריאלי.

תיאור מחנה ישראל, המדגיש את השוויון, הולם להפליא את תיאור הקומיוניטס אצל טרנר: אותו מצב אידיאלי המתקיים רק במרחב לימינלי, אצל אנשים שעזבו את עברם (את מצרים במקרה שלנו) אך טרם הגיעו אל יעדם ועתידם (ארץ ישראל). הם עוד לא התחילו לבנות חברה, עם כל האי-שוויון שהיא יוצרת. לעת עתה הם ביחד, ואוהליהם יוצרים ריבוע מושלם שהמשכן במרכזו.

חריפותו הנוקבת של ספר במדבר נעוצה בקוצר ימיו של הקומיוניטס הזה. האווירה השלווה בראשית הספר תנפץ עד מהרה במריבה שתרוף מריבה, במרד שיתגלגל לעוד מרד, בסדרת התפרצויות שדור שלם ישלם עליה באובדן ההזדמנות להיכנס לארץ.

אך בינתיים, הספר פותח, ממש כמו ספר בראשית, בסצנה של סדר מבורך – שם סדר טבעי וכאן סדר חברתי; שם מחולק לשישה ימי בריאה, וכאן לפעמיים שישה שבטים. לכל אדם בפתחת ספר במדבר, כמו לכל מין בפתחת ספר בראשית, מקום נכון משלו בעולם, "איש על דגלו באתת לבית אבָתָם".

המדבר, אם כן, לא היה רק מקום. הוא היה מצב של הוויה, רגע של סולידריות, חוליית אמצע בין השעבוד במצרים לבין החיכוכים והאי-שוויון החברתי העתידים להופיע עם ההתיישבות בארץ, אידיאל שלא יישכח אף כי לא ישוב עוד להתממש במלואו במרחב ובזמן ממשיים.

היהדות לדורותיה לא שכחה את חזונה הראשוני, חזון של הרמוניה בטבע ובחברה, המוצג בפתחות חומשי בראשית (הטבע) ובמדבר (החברה). חזון שהוצג כמו כדי לומר – מה שהיה פעם יוכל לשוב ולהיות, אם רק נשמע לדבר ה'.

המונח השגור בפינו 'טקסי מעבר' הוא פרי רוחו של ארונלד ון-גנפ, בספרו משנת 1909 הנושא שם זה. הוא טען בו כי כמעט כל תרבות מפתחת טקסים לציון מעברים ממצב אחד בחיים למצב הבא – מילדות לבגרות, למשל, או מרווקות לחיי נישואים – וכי בטקסים אלה יש בדרך כלל שלושה שלבים. השלב הראשון הוא פרדה: יציאה סמלית מן המצב הישן. השלב האחרון הוא השתלבות (אינקורפורציה), כניסה מחודשת לחברה בזהות החדשה. בין השניים בא השלב המכריע, המעבר עצמו, שבו האדם כבר השיל את זהותו הישנה אך טרם עטה את זו החדשה. זהו שלב של לידה מחודשת, שלב של תמורה.

וּן-גנפ תיאר שלב זה כשלב הלימינלי: השלב של הימצאות על הסף (לימן בלטינית), במין שטח הפקר בין הישן והחדש. את החוויה הזו בתולדות עם ישראל מסמל בכירור המדבר: מרחב לימינלי בין מצרים לארץ ישראל. שם נולדה האומה: שם הפכה מציבור עבדים נמלטים ל"ממלכת כוהנים וגוי קדוש". המדבר, ארץ הפקר שאין בה תושבי קבע, אין בה ערים ואין בה סדר ציוויליזציוני, הוא המקום שבו עמדו בני ישראל לברם עם האלוקים, השליכו את זהותם הישנה מאחורי גוּם ולבשו זהות חדשה.

בכך שחזרו בני ישראל את חווייתו של מי שנתן להם את שם, יעקב אבינו, הוא ישראל. במרחב הלימינלי שבין ביתו לבין בית לְבָן חווה ישראל את חוויית האלוקות העזות ביותר שלו: חלום הסולם בדרך הלוח, ובעיקר, בדרך חזור, המאבק עם המלאך שנתן לו את שמו ישראל.

תובנה זו תעזור לנו להבין עניינים אחדים בספר שמות. מריחת הדם על המזוזות והמשקופים בבתי ישראל במצרים, ערב מכת בכורות, היא חלק מהשלב הראשון של טקס המעבר, שלב הפרדה. לא במקרה ניתן האות הזה דווקא בדלתות הבתים: הדלתות שמהן ייצאו בני ישראל לחייהם החדשים ולא ישובו עוד. זהו מעשה סמלי.

כזו היא גם קריעת ים סוף. ביתורו של דבר אחד לשניים, והמעבר בין שני הבתרים, הוא טקס סמלי של מעבר – כפי שהיה בברית בין הבתרים של אברהם אבינו, שבה הבטיח לו ה' זרע אך גם בישר לו על הגלות והשעבוד העתידיים. אברהם ביתר בעלי חיים, ה' קרע את הים, וכאן וגם כאן המעבר בין שני הבתרים הוא המסמל את שינוי-השלב.

ויקטור טרנר הוסיף רכיב לניתוח זה. הוא הבחין בין "חברה" לבין מה שהוא כינה "קומיוניטס". בחברה יש תמיד מבנה והיררכיה. יש בה אנשים בעלי עוצמה, ויש בה נטולי עוצמה. יש מעמדות, קאסטות, סדרים ומדרגי סטטוס וכבוד.

כל זה איננו מתקיים במדבר, במרחב הלימינלי; וזהו הדבר שלדעת טרנר הופך את חוויית המרחב הלימינלי לחוויה חזקה, חיונית ומשנת-מהויות. במדבר יש "אחוה ושוויון עזים. הבדלי חולין של דרגה ומעמד נעלמים כלא היו או שהם עוברים האחדה". גברים הנמצאים יחד בארץ הפקר המדברית חווים "קשר גנרי" שמתלווה אליו "רגש 'אנושיות'". לכך הוא מכוון במונח "קומיוניטס": מצב נדיר ומיוחד שבו, לתקופה קצרה אך כזו הנחקקת בזיכרון, כולם שווים.

מעיינות
בית הוצאה לאור לספרות חסידיית

להשיג ברשתות
דברי שיר, אור החיים,
יפה נוף, קה"ת
וב200 חנויות ברחבי הארץ

להזמנות
באינטרנט
היכנסו:
ayeca books judaica

**כתר
שם טוב
מפורש ומבואר**

אלומת אור על
מעמקי תורת הבעש"ט,
במהדורה מדויקת ומהודרת

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסי השמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

מבצע מיוחד לקוראי העלון

הנחת מע"מ נוספת בנוסף למבצעי הרשת

המבצע על כיריים על השיש, פלטות שבת, מיחמים לשבת, נפות קמח חשמליות, מאווררים, מצננים ניידים

בהצגת קוד קופון:
KAROV

רשת
שומרת
שבת

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-15:00 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 23:00
תוקף הקופון עד 4.6.19 בהצגת קופון | מוגבל לקופון אחד ללקוח בסניפי הרשת | אין כפל קופונים | מינימום 100 פריטים במכירה | המחירים אינם כוללים הובלה | אין כפל הנחות ומבצעים

מאי קונים חדש ממחזרים ישן

לקוח יקר, הינך זכאי לפינוי מוצר ישן מהבית ללא עלות בעת רכישת מוצר חדש במחסי השמל. יש לתאם פינוי מראש.

www.payngo.co.il

מתחזקים מקרוב אליך?

חנן בן ארי

האמת שזה הדבר היחיד שאני קורא, אם אני קורא, בשבת. יש הרבה לב וזה רחוק מכל פוליטיקה ומגזר. פשוט תורה נקייה שמגיעה **מהלב עד ללב.**

הרב מיכי יוספי

קרוב אליך הוא אחת המתנות הגדולות לשולחן השבת. זה ממש סייעתא דשמיא והשראה אלוקית. **אנחנו יכולים לקבל את השפע והטוב הזה.**

הרב אבי גיסר

יש בקרוב אליך פנייה אל עולם התפילה, אל עולם הרגש והמחשבה הדתית ואל העבודה האישית במידות וביראת שמיים. **זהו עלון שממלא צורך אמיתי בכל שבת.**

הרב יוני לביא

בתי הכנסת מוצפים בעלונים מכל הסוגים, הגדלים, הצבעים והמינים, אבל **אין אחד ששם את הנושא הכי חשוב על השולחן - עבודת ה' - כמו שעשה קרוב אליך.**

העלון נוגע בצורה מדויקת, צלולה ונקייה בנושא הכי חשוב בחיים שלנו.

פעם בשבוע שווה להקדיש את הזמן, לפתוח את הראש ואת הלב ולקבל צידה לדרך שתוכל ללוות אותנו בעזרת ה' למשך כל השבוע.

קרוב אליך זה עונג שבת אמיתי!

מיכל וולשטיין

אנחנו לא מכניסים עיתונים הביתה. לא בשבת ולא בכלל. גם העלונים נכנסים לאחר סינון מוקפד.. קרוב אליך. מבחינתנו הוא יותר בבחינת ספרי קודש מאשר עלון. הטורים האישיים של יחזקאלי ואהרון. טור הנשים שלעיתים אני גם זוכה להמנות מכותבותיו. החיזוקים של הרב עדין שטיינזלץ וההתוועדויות האחרות ממש מרוממות אותנו ולעיתים רבות נוגעות בדיוק בנושאים שעליהם נפשי תוהה באותם ימים. וכתבות החקר המקיפות בנושאים מעוררי רצון להאיר להוסיף קודש הנמצאות במרכז כל עלון, **כל אלו גורמים לנו לקחת כמה עותקים כל שבת.. כדי לא לריב..:**

מחזקים את קרוב אליך!

העלון היחיד שבו ראסטות יכולות להיות פאות, העלון היחיד שבו הרב זקס ומיכי יוספי יכולים להיות שכנים, העלון היחיד שבשביל המון משפחות הוא היחיד שנכנס הביתה!

העלון היחיד שנחטף גם בגאולת ציון וגם בגאולה, גם בצוהר וגם ביצהר, גם בכפר חב"ד וגם בכפר מימון, בקרית ארבע ובקרית יערים - כי לאחד את הציבור זו לא סיסמה. זו עשייה

תרמת 180 ש"ח?

קיבלת מתנה מבית היוצר של 'קרוב אליך'

לבחירתכם:

- ▶ ספר התוועדויות עם הרב עדין אבן ישראל (שטיינזלץ)
- ▶ ספר התוועדויות עם הרב שבתי סלבטצקי
- ▶ קומיקס סיפורי צדיקים "מאורי האש": בעל התניא, או האחים הקדושים רבי אלימלך ורבי זושא, או רבי לוי יצחק מברדיטשוב

תרומה אחת מתנה אחת. תרומה כפולה מתנה כפולה

תרמת 1800 ש"ח?

קיבלת הקדשת גליון שלם לכבוד יקירך

התקשרו במוצאי שבת

נתן **050-777-7778**

W Qarov.org/truma

בנק פאג"י (52) • סניף 183 • חשבון 777994 • ע"ש קרוב אליך

המתחמים

עצמה

ב-11:00

על חיל הקשישים שמעתם? על 'נוטרדאם' טיפסתם? < מהרגע בו הגיח
אופנוען ובידו צו 8 ועד לרגע בו ראה את הר הבית פרוש לפניו במלואו <
הרב דב ביגון מספר על הניסים ועל הנפלאות שראה בשידור חי > ומה
בין הצבא האדום לצבא כחול לבן?

בניה זית

ת אישיותו המאירה של הרב דב ביגון, אין צורך להציג. 'מכון מאיר' שהוא ייסד ועומד בראשו כבר ארבעים וחמש שנה, משפיע ממקומו בירושלים עיר הקודש שפע תורה ואמונה בכל מקום. לעומת זאת, פחות ידועה עובדת היותו קצין בחטיבה הירושלמית במלחמת ששת הימים. לדברים טובים מתרגלים מהר, ולרוב הציבור נדמה שירושלים מאוחדת ומשוחררת זאת מציאות שהייתה כאן מאז ומעולם. הסיפור של הרב ביגון מכיבוש העיר, מרענן את הזיכרון ומעלה את המודעות לניסים ולנפלאות של הימים ההם, שאנחנו חיים בתוכם בזמן הזה.

הרב ביגון גדל בקיבוץ משמר השרון, ובתחילת שנות העשרים לחייו חזר בתשובה ועלה לירושלים. "באותה תקופה, עוד לפני מלחמת ששת הימים, למדתי בישיבת מרכז הרב" פותח הרב ביגון את סיפורו. "במסגרת המילואים הייתי משובץ בחטיבה הירושלמית. החטיבה הורכבה מתושבי העיר עצמה, כדי שבמצב של מלחמת פתע, אם לא תוכל להגיע תגבורת מבחוץ, יהיה כוח שיגן על העיר".

במשך השבועות לפני המלחמה היה לקראתה מתח אדיר, והוא הורגש היטב גם בבירה. "ביום העצמאות, כשלושה שבועות לפני המלחמה, החטיבה הירושלמית ואני בתוכה הייתה צריכה לאבטח את המצעד הצבאי של המדינה", ממשיך הרב ביגון. "המצעד הזה היה עלוב ביותר. האמריקאים האו"ם אסרו על מדינת ישראל להכניס לירושלים נשק כבד, לכן לא היו במצעד טנקים או כלי נשק מפותחים יותר. היו שם בסך הכל חיילים שצעדו בסך, בתוך האיציטדיון שליד גבעת רם. באותו מעמד ישבו ראש הממשלה לוי אשכול והרמטכ"ל רבין. באמצע המצעד ניגש לרבין שליח, והודיע שהצבא המצרי מכניס אלפי טנקים לסיני והם נעים לעבר גבולות ישראל. כבר היינו מתורגלים וידענו שנגויים, ובאמת קיבלנו צו 8 כבר למחרת. מאותו יום עברו שלושה שבועות בלבד עד שהיינו בתוך המלחמה".

יחד עם האווירה המתוחה באותו יום עצמאות, התגלו גם עוצמות לא רגילות שדווקא הרימו את המורל: "באותו ערב ישבתי עם חבורה של ידידים, ואז שמענו לראשונה שיר שכבש את הלבבות של כולנו - ירושלים של זהב", מתרגש הרב ביגון. "קשה לי להביע את ההתרגשות שאחזה בכל העם כששמעו את השיר הזה. ממש עמדו דמעות בעיניי של כולם. כשעם שלם מתגעגע לירושלים ומתרגש משיר כזה, זה פועל לטובה גם בשמים". "בערב שלפני כן זכיתי גם להיות בדרשה של הרצי"ה זצ"ל. תוך כדי דיבור שקט יחסית, פתאום הוא התחיל לדבר בהתרגשות עצומה, כך שכולנו הזדעזענו. הוא ממש צעק: 'איפה יריחו שלנו? איפה חברון שלנו? איפה שכם שלנו? אנחנו שוכחים את זה?' כל התלמידים השתוממו - מה הרב רוצה? ממש זועק מעומק עומק ליבו אל השמים. היום אני מבין שהוא אמר את זה בגלל שאנשים השלימו עם העובדה שהורבד היהודי, הכותל, חברון, יריחו ושכם - חלילה כבר לא שלנו. הרב צבי יהודה לא שכח, וכל הזמן כאב את זה. באותה שיחה זה התפרץ בעוצמה גדולה".

מתאמנים אל הלא-נודע

בימים שלפני פרוץ המלחמה נקטו המצרים בעוד ועוד צעדים תוקפניים כלפי ישראל - חסמו את מצרי טיראן, וסילקו את כוחות האו"ם מסיני. הכוננות בארץ הגיעה לשיאה, בדיעה שהמלחמה בפתח. למרות שלא היה ברור אם ירדן תיכנס גם היא למלחמה, גם בירושלים הדריכות הייתה בשיאה.

"כאמור, אחרי יום העצמאות הגיע אלי לשיבה אופנוען, ונתן לי צו 8 מספר הרב ביגון. "מיד לקחתי טלית ותפילין ועוד קצת ציוד אישי, ורצתי עם כולם לנקודת הכינוס בהר הרצל. מקום המפגש היה בתוך בית ערבי ישן ועלוב, שהיה ליד בית הקברות הצבאי. בתוך הבית הזה היה חבוי מחסן נשק גדול, כל ציוד הלוחמה של חטיבת ירושלים היה שם. על פי הסכמי שביתת הנשק, למדינת ישראל היה אסור להחזיק צבא בירושלים ולכן הכל היה בהסוואה. אנשים לא כל כך מודעים לסיפור הזה, אבל צה"ל הצליח להסוות אפילו טנקים. במשך תקופה ארוכה נחצבו מערות ענק בעין כרם ובהן החביאו כוחות שריון, שבשלב מאוחר יותר הם אלו שהכריעו את המערכה בירושלים. קיבלנו את כל הציוד והתמקמנו ביער של יד ושם. ערכנו עם אימונים, למרות שלא ידענו בדיוק לקראת מה אנחנו מתכוננים. בשלב מסוים אמרו לנו שאנחנו צנטרף לכבוש את גבעת התחמושת, כדי להגיע למובלעת הישראלית בהר הצופים. ערכנו אימונים לכיבוש יעד מבוצר, אבל בסופו של דבר את הקרב הזה ביצעו הצנחנים".

ראינו אותם מתרפקים על אבני הכותל. הרב ביגון קצין בחטיבה הירושלמית

"הפלוגה שלנו - פלוגה 62 - התפרסה בחלק הצפוני. המ"פ פיקד על השטח שבין שמואל הנביא למוסררה, ואני זכיתי להיות המפקד של החלק הדרומי יותר - ממוסררה ועד ממילא", מספר הרב ביגון. "כדי לעמוד על גודל הנס, צריך להבין: הפלוגה שלנו מנתה בסך הכל 80 חיילים. מולנו, בשטח העיר העתיקה, התפרס גדוד של הלגיון הירדני עם 600 חיילים! בנוסף לזה, באזור הגבעה הצרפתית וגבעת התחמושת היה עוד גדוד ירדני בסדר גודל דומה. גם מבחינת הציוד הצבאי, המצב לא היה משהו. הייתה לנו מכונת ירייה אחת מתקופת מלחמת העולם - אולי הראשונה... הרובים שלנו היו רובים צ'כיים, שבכל פעם אתה יורה כדור אחד וצריך לטעון שוב. ובכל ירייה - אתה עף אחורה וצריך להתאושש. חוץ מאלה היה גם רנ"ט - רובה שיוורה ירימונים, ועוד כמה רימוני זרחן שהם כמו בקבוקי תבערה".

"העמדה שהייתי ממוקם בה הייתה במבנה שנקרא 'נוטרדאם'. המבנה הזה גדול מאוד וממוקם מול השער החדש של העיר העתיקה", ממשיך הרב לתאר. "כשהגענו לעמדה, כשבוע לפני המלחמה, ראינו שהיא מוזנחת מאוד, ובקומת המרתף היו קורי עכביש בעובי של שמיכות. פינינו אותם בעזרת הרובים, והתחלנו לבצר את כל הבניין בשקי חול. הגג של הבניין גבוה מאוד ושולט על כל השטח מסביב, וכבר לפני שהגענו הייתה שם עמדת תצפית של המודיעין. שאלתי את המפקדים: 'מה יקרה אם העמדה שלנו תיפול, יש עוד קו הגנה אחרינו?' הם ענו לי: 'לא! אתם קו ההגנה הראשון והאחרון...".

מלחמת ששת הימים פרצה ביום שני. יומיים לפני כן, בעיצומה של שבת קודש, נשמעו קולות של חציבה מכיוון השער החדש. הרעשים האלה עוררו חשש כבד שהירדנים מנסים לפרוץ דרך שתאפשר לכוחות שריון לתקוף את מרכז העיר.

"דיווחנו מיד על הרעשים למפקדה. לאחר התייעצות, הפיקוד הורה לנו לבצע חדירה לתוך קווי האויב כדי לברר מה הולך שם. חדירה כזאת היא פעולה שמייעדת בדרך כלל לסירת מטכ"ל ולא למילואימניקים כמונו, אבל לא הייתה ברירה" מסביר הרב ביגון. "לקחנו את החברה הצעירים והנועזים יותר שבפלוגה. הם היו צריכים לחצות את השטח המפורז שהיה מלא מוקשים, לפרוץ לבית שהיה צמוד לחומה מבחוץ ודרכו להתגנב מעבר לחומה. ברגע האחרון, המפקדה ביטלה את המבצע מחשש שהוא יבעיר את כל הגזרה".

כמו לטאות

בכ"ו באייר, יום שני בבוקר, יצא חיל האוויר הישראלי להתקפה ההיסטורית שהכריעה את המלחמה. בתוך שעות בודדות, בנסי ניסים, הוכרעו כל חילות האוויר של מצרים, סוריה, ירדן ועירק. במקביל, במהלך אותו יום, יצאו כוחות השריון להתקפה בסיני.

קורי עכביש בעובי של שמיכות

לאחר כמה ימים של כוננות קיבלה חטיבת ירושלים פקודה לתפוס את הקו העירוני, במקום חטיבה שמונה שנשלחה לסיני. הקו העירוני היה קו הגבול משכונת שמואל הנביא בצפון עד רמת רחל בדרום.

ותקעתי בו כדור במצח. אחרי זה בא חייל אחר, גם הוא ירה במכונת ירייה ופגעתי בו בראש'. אחרי המלחמה, כשפינו את הגופות של הירדנים מהחומה, שאלתי את הרב יחזקאל דאום זצ"ל שהיה בחיל ההנדסה מה הוא ראה בעמדת הפינה. הוא ענה: 'שני לגיונרים, אחד עם כדור במצח ואחד עם כדור בראש'...

הצנחנים באים

בעקבות ניצחון הבוק של צה"ל מול מצרים, חטיבה 55 - חטיבת הצנחנים שהייתה מיועדת ללחום בסניי - נשלחה לקרבות בירושלים. היעד העיקרי של החטיבה היה להבקיע דרך אל המובלעת הישראלית בהר הצופים. ניסיון אחד היה דרך גבעת התחמושת, והשני - דרך האזור של שער שכם. "כל אותו הלילה המשיכו חילופי האש הקשים כשהירדנים גם יורים במרגמות", ממשיך הרב ביגון. "בשעות הבוקר המוקדמות ראינו את הצנחנים יוצאים להתקפה לכיוון שער שכם. הם התמקמו בבית הקברות המוסלמי, והמחזה שנגלה לעינינו היה לא כל כך נעים. בית הקברות היה במקום נמוך יותר מאשר שער שכם. ראינו איך הלגיונרים צולפים על הצנחנים, וכל פעם אחד אחר נופל. אנחנו היינו גבוהים יותר אבל במרחק גדול, והיה לנו רק נשק לא מדויק. קראתי לצלפים לעמדה למעלה, וביקשתי מהם שיירו בירדנים שעל החומה. אמרנו: 'מה שאפשר לסייע - נסייע!'. הצלפים שלנו ירו, ואז כמו במשחקי מחשב של הילדים - חייל ירדני יורה ופתאום הוא חוטף כדור מהצלף שלנו ועף אחורה כמו חייל משחק".

תמונת המצב של הקרב השתנתה לטובה בצורה דרמטית כשכוח שריון הופיע בפאתי העיר העתיקה: "תוך כדי הלחימה שמעתי פתאום רעש של טנקים המתקרבים לעמדה שלנו", משחזר הרב ביגון את הרגעים המתוחים. "הבעיה הייתה שלא ידענו אם הכוח הוא ישראלי או ירדני, ומיכן הם כלל באים. לקחתי איתי עוד חייל וירדנו יחד לסמטה. ידענו שאם אלה טנקים ירדניים, אין לנו ממש איך לעצור אותם. בכל זאת, היו לנו ארבעה רימוני זרחן שבווערים כמו בקבוק תבערה, ויכולים להבעיר את הטנק. עמדנו בפינה במתח ושמענו אותם מתקרבים, הוצאתי את הראש... ונשמתי לרווחה. ראיתי דגל ישראל על הטנק ונהייתי מבסוט. אלה היו הטנקים שהוציאו מהמחבוא במערות בעין כרם. קידמו אותם לחזית, והם המשיכו אל העיר העתיקה. כשהטנק הראשון הגיע, הוא התחיל לתת שוסים של תותחים ופגזים, ופשוט העיף את העמדות של הירדנים, אחת אחרי השנייה. הטנקים התקדמו עד מגדל דוד ושער יפו. האש של הלגיון הלכה והשתתקה, ואז הרגשנו רווחה. רצינו לנוח, אבל אחרי דקות ספורות

"בתחילת הבוקר, בסביבות השעה 8-9, שמענו דרך הרדיו שהמלחמה פרצה בדרום, אבל לא ידענו מה הולך להיות בירושלים" מספר הרב ביגון. "אני הייתי עם חיילי המודיעין בעמדת התצפית, ובשעה 11:00 בדיוק ראינו את כל חיילי הלגיון, בכל העמדות, חובשים קסדות. לא הבנו מה הסיפור, אבל אחרי כמה דקות קיבלנו תשובה - אש תופת לא נורמלית! ! תותחים, מרגמות, מכונות ירייה, יורים ומפגזים לכל הכיוונים! מיד התכופנו כולנו מאחורי הקיר המוגן בשקי חול, ואחרי שנייה הוא ספג פגז ישיר, שהעיף את כולנו על הרצפה. זחלנו במהירות כמו לטאות אל הסולם שירד לתוך הבניין".

"אם תשאל איך אני יודע את השעה בדיוק, התשובה פשוטה. אחרי המלחמה הלכתי לראות מה קרה לעמדה בעקבות הפגז הזה. מצאתי שם את השעון שלי שעף לי באותו רגע מהיד, ונעצר מיד. המחוגים של השעון הראו על השעה 11:00. חיפשתי שם עוד מזכרת שאוכל להראות לנכדים שלי מהמלחמה הזאת, ומצאתי שם שריד מהפגז שפגע בעמדה. הוא שמור אצלי עד היום".

"ברוך ה' ניצלנו מההפגזה והשבנו אש. בערך בשעה 12 קיבלנו הוראה מהמפקדה לנצור אש. שאלתי בקשר: 'מה יקרה אם ימשיכו לירות עלינו?' ענו לי: 'אם יורים עליכם - תמשיכו גם אתם לירות'. הם כמובן המשיכו, ולכן גם אנחנו השבנו אש".

רק אחרי המלחמה נודע ללוחמים מה היה הרקע להוראה המשונה של הפסקת האש. ראש הממשלה לוי אשכול פנה לחוסיין מלך ירדן, וביקש ממנו שלא ייכנס למלחמה. ישראל חשבה שהירדנים יסתפקו במכת האש הראשונה, ואחר כך יסכימו באמת לעצור.

"הבעיה הייתה שנאצר ימ"ש התקשר ראשון לחוסיין ואמר לו: 'יא חוסיין! אנחנו כבר בדרך לתל אביב!' מסביר הרב ביגון. "הוא כמובן שיקר, אבל חוסיין ליקק את השפתיים והחליט להצטרף למלחמה. הקדוש ברוך הוא הכביד את ליבו והוא המשיך במלחמה. התוצאה הייתה שאחרי יומיים היינו בכותר וגם כל יהודה ושומרון שוחררו".

"במהלך כל אותו היום היו חילופי אש כבדים בינינו ובין העמדות מסביב, ועשינו ככל יכולתנו. בפלוגה שלנו היו ארבעה צלפים. התפקיד שלהם היה לכוון לתוך העמדות של הערבים, והם עשו עבודה מצוינת. איך אני יודע? מול שכונת מוסררה הייתה עמדה ירדנית שקראנו לה 'עמדת הפינה'. מהעמדה הזאת תמיד היו יורים על תושבי השכונה. אחד הצלפים שלנו התחבא בבניין שהיה בו חור של יונים. כערב הוא חזר אלינו ושאלנו אותו מה היה אצלו. היה לו דיבור איטי כזה, ולכן אני זוכר מה הוא אמר: 'לעמדת הפינה נכנס לגיונר והתחיל לירות במכונת ירייה לכיוון מוסררה,

"הפיקוד הורה לנו לבצע חדירה לתוך קווי האויב כדי לברר מה הולך שם. חדירה כזאת היא פעולה שמיועדת בדרך כלל לסיירת מטכ"ל ולא למילואימניקים כמונו, אבל לא הייתה ברירה"

צילום לע"מ

לא ידענו אם הטנק הוא ישראלי או ירדני. טנק ברחובות ירושלים

יש לך כרטיס אשראי עם לוגו לאומי?

יש לך גודיז!

קבלו את תכנית ההטבות החדשה של לאומי
שנותנת לכם הרבה יותר!
הטבות שוות גם על קניות בכרטיסי אשראי
וגם על פעולות בדיגיטל

הורידו עכשיו את אפליקציית גודיז

בית לחם של לבן

"כשהגענו לרמאללה זה היה כבר יום רביעי, כ"ח אייר. הגענו למוקטעה, בניין המשטרה ברמאללה, ויחד איתנו הגיעו לשם חיילים מכל מיני יחידות", מתאר הרב ביגון את הרגעים ההיסטוריים. "התאספנו שם, ופתאום שמענו ברדיו את הקריאה המפורסמת - הר הבית בידנינו ! ! כל החיילים פרצו בככי, בשמחה וריקודים - ממש כולם ! זה היה מרגש ביותר ! הרי 2000 שנה חיכינו לקריאה הזאת. בגלל שהייתי שם ה'דתי' - ביקשו ממני לומר להם משהו. היה לי סידור מצ'וקמק, ופתחתי בשיר של יום והקראתי להם: 'א-ל נקמות ה', א-ל נקמות הופיע'. תוך כדי החגיגה והשמחה קיבלנו פקודה לנוע במהירות לגוש עציון. התפללנו: גוש עציון? לא ידענו שכבר באותו יום הוא שוחרר. נסענו חזרה דרך ירושלים לגוש עציון. בדרך היה מדהים לראות באיזה חום ואהבה אנשי ירושלים יצאו לקראתנו. זרקו עלינו סוכריות ועודדו אותנו. בדרך לגוש הגענו לבית לחם, שלהפתעתנו הפכה לעיר לבנה. לא היה בית שלא תלו עליו סימנים לבנים, או כל דבר לבן אחר. זה היה משהו לא

קיבלנו פקודה לצאת מהעמדות בקו העירוני ולהמשיך הלאה. במקומנו שלחו חק"ש - חיל קשישים, מילואימניקים מבוגרים, לתפוס את העמדות. יצאנו לכיוון השיכונים של שמואל הנביא כדי להתארגן מחדש ולהמשיך בכיבוש המוצבים".

"זכרתי את הראש שלך"

הפלוגה התקדמה לשכונת שמואל הנביא כשברקע נשמעו קולות הקרב הקשה בגבעת התחמושת. בה בעת, השכונה עצמה הותקפה באש תופת מכיוון שיח ג'ראח. כשהגיעו לשכונה פגשו צנחנים חוזרים מהקרב, עם הרוגים ופצועים על אלונקות. בשלב ראשון תפסו מחסה בחדרי המדרגות בבניינים של שמואל הנביא, שכבר היו בנויים אז כשכונת ספר.

"הגענו אחרי יומיים בלי שינה, מפויחים, מלוכלכים ועייפים מאוד. נשכבתי שם בחדר המדרגות עם הנשק והציוד עלי, ופתאום ראיתי פלוגה של צנחנים המתקדמים בשקט, עם המ"פ בראש, וצועדים ישר לתוך האש. שמעתי שהם שרים תוך כדי הליכה 'שיבוא שלום' - מסביב היה קונצרט של יריות, אבל הם לא התרשמו והלכו בגבורה לתוך התופת. התרגשתי מאוד מהעניין, אבל לא ידעתי שיש עוד צופים למחזה הזה".

"עוד לפני המלחמה, כשהיינו בהר הרצל, מיד אחרי ל"ג בעומר הלכתי לספר ברחוב הפסגה בבית וגן", ממשיך הרב ביגון. "הספר היה עולה מרוסיה, שאז היו כמותו מעטים בארץ. אחרי המלחמה הלכתי עוד פעם לאותו ספר, וכשהגעתי הוא התנפל עלי וחיבק אותי בהתרגשות - 'אתה חי ! ! לא הבנתי מה מיוחד כל כך, והוא אמר: 'אני הייתי במקלט בשמואל הנביא, וראיתי אותך שוכב שם במדרגות - זכרתי את הראש שלך מלפני המלחמה. ראיתי שהלכתם לכיוון הקרבות, והייתי בטוח שאתה לא חוזר משם'... כדרכם של ספרים הוא המשיך לדבר, והכריז: 'הצבא היהודי הוא הצבא הכי טוב בעולם ! ! והסביר: 'אני הייתי בצבא האדום והשתתפתי במלחמת העולם בקרב סטלינגרד. כדי להסתער על הגרמנים היינו שותים וודקה וחצי שיכורים היינו נותנים ידיים וצועקים בפראות: הו-הא קדימה, קדימה ! בשמואל הנביא ראיתי צנחנים הולכים בשקט, בלי וודקה, ושרים בדרך לקרב - אין צבא כזה בעולם ! ! !"

צילום לע"מ

מסביב היה קונצרט של יריות, אבל הם לא התרשמו. גבעת התחמושת

קפה נס

בהיותה בשכונת שמואל הנביא קיבלה הפלוגה של הרב ביגון פקודה לנוע לכיוון הגבעה הצרפתית. גבעת התחמושת כבר נכבשה, והיעד הבא היה המוצב בגבעה הצרפתית. בדרך הם עוד ספגו מדי פעם אש מחיילים ירדנים בודדים שהתחפרו בצד הדרך, אבל הפלוגה הצליחה להשתלט עליהם במהירות.

הכוח התחיל לטפס במעלה הגבעה, שהייתה אז חשופה לחלוטין. רק כשהגיעו למעלה הבינו שהם חוו עכשיו נס נוסף.

"כשהגענו לפסגה, מצאנו עמדה שמוצבת בה מכונת ירייה 0.5, מכוונת על הציר שעלינו בו. ליד הנשק עמדה כוס קפה, עדיין חמה. התברר לנו שעל הגבעה היה פרוס גדוד ירדני שלם ! הנס היה שכשאנחנו התחלנו לעלות, הם פשוט ברחו ! עוד ראינו את המשאית האחרונה שלהם מתרחקת, ואפילו תפסנו שבוי שלא הספיק לקפוץ עליה. קיבלנו פקודה להתחפר בעמדות שם, כי יש חטיבת שריון ירדנית שעולה לכיוון ירושלים. בסוף הם לא הגיעו אבל בכל זאת נשאנו שם כמה שעות. בבוקר ראיתי מחזה מרגש. מהעמדה הייתה תצפית בה יכולתי לראות - לראשונה בחיי - את כל הר הבית. בירושלים שלפני המלחמה, אי אפשר היה לראות את הר הבית משום מקום. השמש זרחה, וראיתי את הר הבית כמו פרוס על כף יד".

באותו בוקר הגיעה הפקודה - לנוע לרמאללה ! הבעיה הייתה שלכוח לא היו רכבים. הרכב היחיד היה טנדר של אחד החיילים שהיה שיפוצניק. את כל הפצצות, חומרי הנפץ ושאר הציוד העמיסו על הטנדר, והחיילים צעדו עד שועפט, שם החרימו מכוניות בדרך - רכבים, מוניות ועוד - ואיתם נסעו לרמאללה.

"ובשעה 11:00 בדיוק ראינו את כל חיילי הלגיון, בכל העמדות, חובשים קסדות. לא הבנו מה הסיפור, אבל אחרי כמה דקות קיבלנו תשובה - אש תופת לא נורמלית ! ! !"

נורמלי, איך שכולם נכנעו. נסענו הלאה, ופתאום ראיתי את קבר רחל. עד אז לא הייתי שם אף פעם. עצרתי שם להתפלל, ולקחתי אבן למזכרת מקבר רחל. המשכנו עד גוש עציון ונכנסנו לחורבות של כפר עציון, שם היה מחנה ירדני. גם במחנה הזה, האוכל והקפה עוד היו חמים".

המלחמה אמנם עוד לא הסתיימה, אבל בשלב הזה הרב ביגון ספג מכה חזקה בגבו, והחובש שלא רצה לקחת סיכונים שלח אותו חזרה לירושלים למרכז הרפואי שערי צדק.

"שלחו אותי לשערי צדק כי לא יכולתי לזוז. באתי וראיתי את הבלגאן שם עם כל הפצועים וההרוגים, והבנתי שעדיף להסתדר לבד. רצתי לשכונת קריית משה, והלכתי לחפש את הטלפון הציבורי היחיד שהיה בכל האזור. הטלפון היה ברחוב בן ציון, ומשם התקשרתי להורים להודיע שאני חי. אחרי השיחה עם הוריי פגשתי יהודי בשם דב קנול, שהיה במקורו מכפר עציון וגר באותו זמן ברחוב בן ציון. סיפרתי לו שאני בא מכפר עציון, והוא חיבק אותי בהתרגשות עצומה והתחיל לבכות. מרוב התלהבות, הלכתי למרכז הרב והכרזתי שהולכים להקים ישיבה בכפר עציון. תוך כמה דקות נרשמו עשרים בחורים. ניגשתי לרב צבי יהודה וסיפרתי לו על הרעיון. הרב צבי יהודה לא רצה לצנן את ההתלהבות, אבל בשיחותיו אמר לי שאי אפשר לעשות זאת בלי לקבל אישור מהרב גרין. כשמיהרתי לבדוק איפה הרב

כנס בקיף בחיילי - 'בקדושה'

זה לא משחק, ילדים

הטרדות ופגיעות באוכלוסייה הדתית

יום ראשון כ סיון, 23/6 © בישיבת בני עקיבא נחלים

13:00 רישום, קפה ועוגה

13:45 פתיחה: פגיעות בציבור הדתי; יותר או פחות?

הרב שמואל אליהו, רב העיר צפת

אליהו אקרמן, פסיכולוג חינוכי

אלעזר אנסבכר, מנכ"ל 'בקדושה'

מסלול נוער		מסלול הורים	
מטרות	נערים	המסלול הורוד	המסלול הירוק
בין משחק להטרדה	בין משחק להטרדה	קשר השתיקה	במרחב הוירטואלי
שולמית בן שטייה	אליהו אקרמן	מור אופיר	ד"ר תמיר ליאון
דימוי גוף, החפצה והטרדה	עקרונות וכלים לשיטוף וסיוע איתי הלל	מרחב מונן	זיהוי ואיתור
מאור קפלן		ורד ורקר	

17:30 הפסקה, כיבוד קל, ומנחה

18:00 מפגינה לצמיחה: מעגלי שיתוף וסיפורים אישיים

"לא ידענו מה הולך להיות בירושלים". גבעת התחמושת לאחר הקרב

"הרכב היחידי היה טנדר של אחד החיילים שהיה שיפוצניק. את כל הפצצות, חומרי הנפץ ושאר הציוד העמיסו על הטנדר, והחיילים צעדו עד שועפט"

גורן, אמרו לי שהוא בהר סיני כעת... למחרת, לא ויתרתי לעצמי ונסעתי חזרה להצטרף לגדוד שבינתיים הגיע לחברון, וזכיתי להיות בין הראשונים שהגיעו למערת המכפלה".

אפילו הצרפתי הקשוח

ללא ספק, גולת הכותרת של אותה מלחמה פלאית הייתה שחרור הר הבית והעיר העתיקה. לקראת חג השבועות חזרה החטיבה הירושלמית לירושלים, וזכתה במשימה ייחודית.

"אל הכותל הגעתי בפעם הראשונה כשבוע לאחר המלחמה, בערב חג השבועות", אומר הרב ביגון. "מתום המלחמה ועד לחג עמלו לאפשר מעבר של אזרחים לעיר העתיקה, והמשימה שלנו הייתה לאבטח את המתפללים העתידיים להגיע. התמקמנו מעל הכותל, ליד שער המוגרבים".

"המחזה היה מדהים", משחזר הרב ביגון בהתלהבות. "מרגע שנפתחה הדרך, רבבות יהודים נהרו במהירות לכותל. ראינו אותם מתרפקים על אבני הכותל, בוכים ושמחים, והכל מתוך השתוקקות עצומה! רחבת הכותל הייתה אז הרבה יותר קטנה, מלאה בהריסות השכונה שהייתה שם קודם המלחמה. זה כמו בן לא הפריע לאף אחד. יחד איתי היה בעמדה חייל שהגיע לארץ מצרפת, שם שירת בליגיון הצרפתי. הוא היה בחור קשוח שלא התרגש מכלום, אבל אפילו הוא דמע והתרגש למראה ההתפרצות וההתרפקות של כל כך הרבה יהודים על אבני הכותל".

"דבר אחד חשוב לי לומר" מסכם הרב ביגון, "כששחררנו את כל חבלי הארץ היינו באופוריה עצומה. הבעיה היא שמאז הערבים רק מנסים כל הזמן לסגור עלינו ולחזור למצב שלפני המלחמה. הם הצליחו לקבל את סיני ועוד, אבל צריך לדעת שהמטרה האמיתית שלהם היא ירושלים. הם מבינים שירושלים היא העיקר ואותה הם רוצים. אבל האמת היא שירושלים זו הנשמה של העם היהודי, ונשמה אי אפשר לחלק. אנחנו צריכים להמשיך להיאבק ולהילחם על ירושלים, ואין ספק שבמלחמה הזאת אנחנו ננצח. במהרה בימינו אמן!"

לפרטים והרשמה:
<https://tickchak.co.il/5620>

או בטלפון: 052-8109210

לחזור לחיות

למען נפגעות ונפגעי הטרדה ותקיפה

נפגעי ונפגעות תקיפה חווים סבל ממושך ואסור לנו לתת להם להתמודד עם זה לבד.

הסיוע שלנו מציל נפשות ונותן מזור נפשי לנפגעים. כדי שנוכל להמשיך לטפל ברבים שעוד זקוקים לנו אנחנו מבקשים את התמיכה שלכם. באתר "בקדושה", בגוגל "לחזור לחיות - בקדושה" או ב:

http://bit.ly/bikdusha_pro

ללמוד לקרב

המרחק משפת בית המדרש

הרב חגי לונדין

העולם הבית-מדרשי רחוק עשרות שנות אור מהתרבות הישראלית היום, גם בצורת הניסוח וגם בתכנים. מי שיוצא ל'קירוב' צריך להיות מודע לכך.

ישנם נושאים שכמעט בלתי אפשרי להתחיל איתם היום את הקשר. זה לא רק עניין של הבדלי דעות; האקסיומות החברתיות והנפשיות של

התרבות הנוכחית הופכות תכנים מסוימים לטאבו. מי שינסה לבנות את עולם ההסברה היהודי שלו על ויכוחים בנושא מעמד האישה למשל – הולך להפסיד ובגדול. יכול להיות שהוא יאמר דברים מאוד נכונים, אבל כיוון שהחשיבה המערבית בתחום הזה הפכה לטאבו אצל רוב מוחלט של האנשים – הדיון עליו עבר מהמישור הרציונלי למישור האמוציונלי. זה לא שלא ניתן ולא צריך לדבר על זה, אבל אי אפשר להפוך זאת לציר המרכזי של השיח.

השיח עם התרבות החילונית אמור להיות בנקודות הקיומיות של החיים המשותפות לכולנו – התקוות, הפחדים, הבדידות, השאיפה למשמעות, אהבה, ילדים, עם, ארץ, המין האנושי – ובתוך כל אלה לתת באופן חיובי ואופטימי את הכיוון והתוכן שיש לתורת ישראל להציע. ויש הרבה.

מי שיוצא לקירוב צריך גם לשים לב לא לנתק קשר עם המציאות. יש נטייה טבעית אצל אנשים שעוסקים בתורה לראות את העולם בצורה אידיאלית, מתוך מה שצריך להיות ולא מתוך מה שקורה בפועל. כל עוד אדם מצוי בבית המדרש ניתן להישאר ברובד הזה, אבל כאשר אדם יוצר קשר עם מעגלים רחבים הוא חייב להתייחס למציאות כפי שהיא כעת, על כל פגמיה וכשליה – ומתוך כך לרומם את המבט למקום עמוק ועליון יותר. חשוב להיות קשור וקשוב מאוד למקום שבו אנשים נמצאים עכשיו, לא רק לרצוי או למטרה, ומשם להתרומם ולרומם.

תשובת מעמקים

הרב זאב קרוב זצ"ל

Miryam ben itzhak

תשובה מאהבה פירושה לבוא ממקום פנימי. לא ממקום של דיבורים, של מילים שנשמעות יפה, ולא ממקום של מדידה של מעשים, של בחינה של דברים לפי ההתקדמות החיצונית. אלא ממקום שאתה מחפש ומביא את התוכן הפנימי, את המהות של הדברים. ככל שאנחנו באים ממקום כזה, הקירוב יהיה יותר אפקטיבי, יותר מכוון, וגם הרבה יותר חיובי.

אנחנו לא בוחנים ושופטים את הדברים לפי כמות, אנחנו רוצה לחבר אנשים לאיכות שלהם, לתוכן האיכותי. התורה היא איכות, היא לא מלל חיצוני.

ככל שאני רוצה יותר להיפגש עם משהו מהותי, נשמתי, ככל שאני רוצה יותר להיפגש עם דבר ה', ההכרח והצורך להיות מכוון אל העומק נהיה חיוני. לקדוש ברוך הוא אין גוף ואין דמות הגוף, כל מציאותו היא מציאות רוחנית פנימית, וככל שאני אהיה חיצוני יותר אני אתרחק ממנו. ככל שאדם פנימי יותר הוא יותר מכוון לאלוקות, יותר מכוון לתורה, יותר מכוון למצוות.

כשאנחנו מדברים על אמת של חיים, זה חייב לבוא מהמקום הפנימי הזה. קל וחומר בנושא של חזרה בתשובה, שהוא נושא שמנסה לגעת בנשמה של הדברים – הוא חייב להיות ממקום כזה. אחרת זה בסך הכל מילים.

החבר מהמילואים שואל שאלות? השכנה מתעניינת ביהדות? **ראשי יהודי** זאת התשובה! 03-5255355 ry@neto.net.il

ראשי יהודי
מפגשים • אירועים • אגודות

דרושה משפחה צעירה מלאה אהבת ישראל ואש קודש למגורים בת"א ועיסוק בשבתות וערבים בקירוב סיוע בשכר דירה

זוג צעיר? מחפשים שליחות בת"א?

קו"ח לשלוח ל: **ry@neto.net.il** • טל: **052-8109366** רחלי

הקואליקס שלחצו את הילדים!
מארז ספרים "הגיע הזמן" במבצע!

8 ספרים רק ב-389
כולל משלוח עד פתח הבית!

ראשי יהודי לפרטים: **02-6791422 | 052-5665005** | www.roschy.org

- לראשונה -
לתלמידות אולפנות י"ב

רוצה לחוות קיץ משמעותי?

מחנה צמאה

סמינריון קיץ חוויתי איכותי במיוחד בשבילך

בחדרי האירוח המפנקים של מדרשת מעיינותיך בכפר חב"ד בתנאי פנסיון מלאים

מיועד לבנות אולפנה
מסיימות י' - י"ב

יום שני י"ב תמוז - יום רביעי י"ד תמוז
(15-17 ביולי)

< שיעורים > סדנאות < מפגשים עם דמויות משפיעות > התוועדויות לתוך הלילה < שחייה לילית > קריוקי חסידי ועוד

בהשתתפות:

הרב דוד בייץ • הרב יונתן נמדר • הרב משה שילת • הרבנית נעמי שפירא • רחמה בן יוסף • רננה שפירא • חנה כהן אלורו • חני ליפשיץ

עלות: ₪650
למקדימות להרשם:
₪450 בלבד

לברורים ופרטי הרשמה:
mk.maynotaich@gmail.com
או בקישור: http://lp6.me/bGaEu

שבת לב לדעת

יממה של חיבור למה שחשוב לך באמת!

בהשתתפות

הרב משה שילת • הרב דוד בייץ • הרבנית אורה רבקה ווינגורט • רחמה בן יוסף • ועוד..

תכנית עשירה לאורך השבת - התוועדויות, שיעורים, שיחות וסדנאות

אירוח במדרשת מעיינותיך בכפר חב"ד

י"ט סיון < 22.6 שבת פרשת שלח

עלות - 180 ש"ח

מס' המקומות מוגבל - המקדימה זוכה!

להרשמה: 072-279-2077
Maynotaich@gmail.com

05-49770598

מאת: נתנאל ובת-אל אפשטיין

3

איך עוצרים מגפה?

תקציר: הרבי גילה לאורח כי בנו הבריא, והטיל עליו שליחות: מגפת ילדים עתידה להגיע לעיר. כולם יאשימו אברך, שבאמת אינו אשם. האשם האמיתי הוא הגביר גרשון גרוסקופ! וכשהגביר יקום להכות את האברך הצדיק, האורח יצטרך להיכנס לפעולה.

המשך בשבוע הבא

המסע אל התניא

בעקבות גדולי החסידות - אוקראינה, תמוז תשע"ט

www.pardesdesign.com

**עדן הראל
ועודד מנשה**
בתוכנית מיוחדת

**הרצאות
לחיים של אושר**
על פי חכמת ספר התניא
עם מיטב המרצים
ד"ר יחיאל הררי
מחבר רב המכר
'לוצה כל רגע מחדש'
הרב עמרם מייאל
מרצה נביר בקבלה
וסטנדאפיסט

מופע מוזיקלי עם
אביתר בנאי
וחיליק פונק

ד'ח' תמוז 7-11 ביולי, מלון הפאר Aloft מרשת מלונות Marriott

תפילות בקבריהם של בעל התניא, הבעל שם טוב, רבי לוי יצחק מברדיצ'וב ורבי נחמן מברסלב

לפרטים והרשמה: 058-7080770

המחיר: החל \$ 1350 כולל הכל (לאדם בחדר זוגי) ניתן להשאיר הודעה ב-📞

הרב עדין אבן ישראל (שטיינזנץ)

יותר שאלות מתשובות

הכומר לא האמין שהבחורה שמולו היא מירושלים. איך אין לה כנפיים? < אם אנחנו מסתדרים בלי סדר טהרות, ואם אנחנו מסתדרים בלי מקדש, אז מי צריך אותם בכלל? > לכבוד יום ירושלים של מטה, ירושלים שאין דומה לה ואין מעורר תהיות כמותה

קטנים, לא נשאר ממנו דבר. כל זה לא קיים בשבילנו, וכלל זאת אנחנו ממשיכים להתקיים. יש לנו רק שרידים, זיכרונות, אבל הדבר בממשות לא קיים. מדוע אני מזכיר זאת? בשביל לתאר את המרחק, מרחק הנפש שיש מהעניין. זה מה שקרה בהיקף גדול לא רק ללימוד המקדש, אלא גם להר הבית ולמקדש עצמם. עם כל הדרשות, שום דבר לא תפס. **איך אמר הנביא, אומרים "היכל ה' היכל ה' המה", אני יכול לומר את זה חמש פעמים וזה לא יעשה שום דבר.**

אני לא רוצה לדבר על הר הבית אלא על המשכן ועל המקדש, ובכלל - על המקום של הקודש בחיים שלנו. הבעיה היסודית נוגעת לשאלה פשוטה: בשביל מה זה טוב? "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" - מה הצורך הפנימי בזה? זו שאלה ידועה: אם "ושכנתי בתוכם" מצביע כאן על מהות אחרת, למה צריך בכלל לבנות בניין פיזי? אחד הקטעים בתנ"ך שעוסקים ממש בעיקרים שכאלו היא התפילה של שלמה המלך. הוא אומר שם: "הלא השמים ושמי השמים לא יכללוך". אני בונה משכן, ומה אני יכול להכניס לשם? וזה אותו הדבר, גם אם המקדש היה גדול פי חמישה-עשר. הרי מה אני רוצה שיקרה בבניין הזה; אני רוצה לשכן שם את הקב"ה! מה בכלל המשמעות של הדבר הזה? כשרוצים לעשות מקום שיחזיק את הארון ולוחות הברית, טוב ויפה לעשות בניין. עשו גם היום את היכל הספר, בשביל להחזיק כמה כתבי יד ישנים. אבל בבית השני לא היה בכלל הדבר הזה, קודש הקדשים היה חדר ריק. מה יש שם? הקב"ה יושב שם. מה זאת אומרת?

פעם, כשהיה מגיע איזה מגיד לעיירה פלונית, היה אומר לקהל: "רק תארו לעצמם את הקב"ה - כמו ברווז בגודל של כל הבית הזה!" כשזה הראש וזו יכולת התפיסה - בסדר, מדברים בקטנות. אבל אם יש לכן אדם קצת ראש, איך מתחילים בכלל לחשוב על זה? וצריך להרהר בדבר הזה, שבכיתה ב' לא מלמדים אותו וגם בישיבה התיכונית לא עוסקים בו.

יש שאלות פשוטות: מהרה יבנה המקדש ויעלו כולם לחוג את הפסת, איפה יכניסו אותם? אם תהיה אטרקציה שכזו, אפילו היהודים באמריקה יגיעו, לא? נניח שיעשו יותר משלושה סבבים של קרבן-פסח, הבעיה תהיה הזמן - מתי יספיקו כולם? זו שאלה נחמדה, אבל זה לא מה שצריך להעסיק אותנו - אלא: איך מכניסים לשם את הקב"ה. **את הכבשים נפתור, נדחוס, זו לא הבעיה. הבעיה היא שהשמים ושמי השמים לא יכללוך.**

הבעיה הזו הולכת הלאה, הרבה יותר מרחיקת לכת. בתוך הארון הזה יש כמה ספרי תורה. למה בכלל צריך את זה? את הקלף ואת הדיו, את המעיל ואת עצי החיים? יש לנו תורה - חמדה גנוזה שמונחת תחת כיסא הכבוד - שאומרים לנו שהיא תכנית אב, איך לבנות על פיה את העולם. מישוהו ראה פעם דפים של שפת תכנות מחשב? זה עשוי מאינספור צירופים של 0 ו-1. תנסו לכתוב 561 בשיטה בינארית, זה לא קצר. כל הוראת מחשב,

יש לא מעט שאומרים בפה מלא, שמצד מסוים טוב שאין לנו בית מקדש. זה לא הומני, זה לא יפה, בלי פאר ובלי הדר. בציורים הנאים של בית המקדש בדרך כלל לא ממש רואים את זה, אבל בפשטות, מה היה ליד המזבח? 24 טבעות לשחיטת בהמות. היו גם דברים הרבה פחות נעימים; מעבר לעשרת הניסים שהיו במקדש, היו שכתבו שהיה נס נוסף - שכל הבהמות שהובלו לשם לא עשו את צרכיהן במקום. אלא שיש כמה מקומות שנראה מהם שדווקא הן כן עשו - מה לעשות, לא מדובר בחסידי עליון... כל זה, עם ההפשט והניתוח, והריח - כל אלו אינם קיימים בציורים היפים. אבל בגלל דברים כגון אלו, יש שאומרים, בגלוי ובסתר, שאין להם עניין בזה.

אני לא בא חלילה לומר דברים רעים על מקדש וקודשיו, אלא לומר שזה אכן עניין מסובך: איך אדם יכול להיכנס לזה? ה"ישראל" עוד יכול לעמוד בצד, אבל מה עם הכהנים שעושים את העבודה? זה נכון שכאשר אדם נמצא בתוך משהו, כאשר ליבו מצוי שם, הוא יכול לצאת מגדרו בלי להרגיש: **סיפר לי מכר שלי שבטבעו יש לו רתיעה מדם; בכל פעם שהוא מגיע לברית הוא משתדל לעמוד רחוק. "חוץ מהברית של הילדים שלי, אז אני עומד צמוד ומסתכל".** אלו הילדים שלו, והוא איש שלא יכול לשאת את זה - אלא שכשיש התרגשות והתלהבות, אז הרגשות הם שונים. וכך גם לגבי כל עבודת הקודש. כל זה אמת, אבל השאלה כאן היא עקרונית יותר.

בית המקדש הוא חלק ממערך. זה חלק חשוב, אבל העובדה שאנחנו יכולים להתקיים בלעדיו מראה שבית המקדש הוא אולי לא אבר שהחיים תלויים בו; שזה לא כמו לכרות ראש, אלא כמו יד או רגל. זה לא נעים, אבל אפשר להמשיך ולחיות. עם ישראל ותורת ישראל המשיכו לחיות בלעדיו.

פעם כתבתי שבאופן כללי מאוד, קהילות שלא למדו גמרא - ואני לא מדבר על כאלו שהלכו וזנחו הכל ונעשו, מה שנקרא, גויים גמורים - הלכו ואבדו. ומדוע? כשמישהו לא לומד גמרא, על פניו מה חסר לו?

יצא לי לנסוע באיטליה, חלפתי ליד כפר שנקרא ברטנורא ובעיר פדוואה. בשביל התיירים זה אולי לא אומר הרבה, אבל כיהודי זה אומר לי הרבה, ולא בתור זיכרונות: היה פעם מקום שממנו יצאה תורה לישראל, והוא הלך והתנוון, וחלק מזה היה לדעתי מפני שאסרו ללמוד שם גמרא. אמנם היו לומדים ר"ף ועין יעקב, אבל זה לא הועיל. אגב, גם הלכה היה מותר ללמוד שם. כנראה שמי שיושב על הסוגיות שבגמרא, זה פועל באופן אחר. כנראה שלימוד הגמרא תופס מקום שכזה במהות היהודית כיום, שחסרונו גורם לנוקים גדולים. יש איברים כאלה בגוף, שאם נוטלים אותם האדם לא יכול להמשיך לחיות למשך זמן.

למרות שמקדש והלכותיו הם חלק כל כך גדול מן התורה - הכל כמעט נעלם; העולם אדיר-הממדים של הלכות קדשים וטהרות - חוץ משרידיהם

היא פי כמה וכמה לאין ערוך. כך דוחסים מיליוני יחידות אינפורמציה לתוך דבר קטן ביותר. מישוהו ראה פעם איך נראה DNA? אלפי אלפים של פרטים, וכל אחד מהם הוא רק תמצית, שבשפה כימית תופס הרבה יותר מקום. וחלבונים – לאחדים מהם יש 300 מיליון מולקולות. כשכתוב ש"אסתכל באורייתא וברא עלמא", הכוונה היא גם שכל זה נמצא שם; לא רק אומר איך ללבוש טלית קטן, אלא גם איך בנוי סיב של צמח. ויש לי כאן ספר, שצריך לכלול לא רק את העולם שלנו אלא הרבה יותר מזה. אם רוצים לכתוב את כל מה שמכיל זכוב, צריכים הרבה כרכים בשביל זה. ובשביל שלושה זכובים? איך כל העולם כולו וכל העולמות כולם נכנסים לספר הזה?

הבעיה הזו חורגת אם כן משאלת המקדש. נניח תפילין: אני לוקח דבר שעשוי מחתיכות של עור של פרה, עם עוד קצת חומרים, וזה בערך אותו הדבר שממנו עשויות הסוליות שלי, ואני מנשק את זה בחרדת קודש – וזה מה שחשוב כאן, חרדת הקודש. בית המקדש הוא דוגמה בוטה של זה, ויותר קל לנו להתייחס אליו כי הוא רחוק, אלא שאנו חיים עם עולם שלם של מצוות כאלה: מה יש בזה?

יש אגף שלם בפילוסופיה היהודית, חלקו הגיע מבית מדרשם של תלמידים אחדים של הרמב"ם, שנקודת המוצא שלהם היא שכל עולם המצוות הוא עניין של מזכרות. המצוות והקדושה נמצאים בלב, בהרגשה, בחוויה, ושאר הדברים זה סוג של דברים חיצוניים, מזכרות, סמלים – לא הדבר בעצמו. בדומה לתמונה של אדם אהוב, שאנחנו יודעים שזה לא האדם בעצמו. התפיסה הייתה שכל מה שיש בעולם היהודי הוא בעיקרו אוסף של סמלים.

בספרד בשעתו היו המון אנוסים ומומרים, היו גלים גדולים מאוד של המרת דת. אלו שיצאו משם, והמשיכו באיזה אופן לשמור על היהדות, היו בוודאי המיעוט. גם רבנים ותלמידי חכמים היו בין המומרים – שלמה מבורגוס, למשל. הוא היה הרב של בורגוס, התנצר ועבר ללמוד אצל האפיפיור, ולאחר כמה שנים חזר למקום – בתוך הבישוף על העיר... מאתיים שנה לאחר גירוש ספרד כתב היעב"ץ, שהרקע לזה שכל כך הרבה הלכו לשמך הייתה התפיסה הזו של המצוות כסמלים בעלמא. להבדיל, גם בצה"ל יש סמלים ליחידות השונות – כל אחד יודע שאין בזה לא קדושה ולא ייחוד, לא ערך בפני עצמו אלא רק רמז בעלמא. גם עם הייתה תפיסה שמצוות זה סוג של סמלים, ואם זה כל העניין – מה זה משנה אם אני אשתמד? אלו רק סימנים בעלמא. לפלוגי יש צורך של מזכרות מכיתה א' וב' – אם פתאום אין מקום בבית הוא ישיכם אחר כבוד. כל התפיסה הזאת הלכה טוב עם העולם הבסיסי של הנוצרים, שאצלם כבר בתשתית עשו את המעבר הזה, והסבירו שכל המצוות שבתורה הם עניינים רוחניים. "אסור לאכול חזיר" – זה החזיר הרוחני, חזיר שברוח, אבל ההוא שבחצר של הבית הוא בסדר גמור. הפולמוס שהעסיק את הנוצרים בראשיתם – והוכרע בצורה מאוד ברורה – עסק בביטול מצוות המילה, והלך גם הוא בדיוק כך: "ומלתם את ערלת לבבכם", מדובר בטהרת הלב, אין צורך לחתוך שם במקום הלא מכובד הזה. כשהכל נהיה רוחני, אז שום דבר לא משנה. למה יש תפילין? לזיכרון? נשמור את הזיכרון באופן רוחני. הם האמינו בקדושת התורה, הם רק הסבירו שאתם היהודים מבינים את זה בצורה

גסה ונמוכה.

שמעתי לא מזמן סיפור על בחור שנשאר בירושלים בשמחת תורה ולא היה בישיבה שלו. לא הייתה לו שמחת הנפש כדבעי, אז הוא לקח מונית ונסע לישיבה... כנראה שהוא למד במקום רוחני כזה, בגלל הקטנות של איסור מוקצה ותחומין הוא לא יחוג את שמחת תורה בהתרוממות הנפש? הרי הוא רוצה להגיע לרבקות בקב"ה!

אפשר לומר שאור התפילין זורח בכל העולמות עד למעלה מאצילות, אבל ביחד עם זה יש להן גם עור, ממש. איפה נמצא היחס בין הדברים האלה? דיבר איתי פעם מישוהו על מעלת הרוחניות, אמרתי לו: שמא תדלג היום על ארוחת הצהריים שלך?

אני נוגע כאן בנקודה רחבה, אני לא נוגע בה אפילו בקיצור: סוף סוף, השאלה היא פשוטה: מה היחס בין הגשמי לרוחני? השאלה איפה באמת מצוי העיקר ואיפה הטפל, האם בתוך הלב או בתוך הארון, היא מהותית. האם ה"תפילין דמארי עלמא" זה דבר רוחני? גשמי? הרי הם לא כאלו ולא כאלו, אנחנו מדברים על הקב"ה שכל החלוקה הזו לא נוגעת לו. אין אפשרות להעדיף אף אחד מן הצדדים במשוואה הזו; זה שהרבה אנשים מעדיפים את הרוחני, הרבה פעמים זהו רק עניין של תעמולה ושל אופנה, או סתם בגלל חוסר הבנה. האם הקדושה תשכון רק בהפשטות, ברוח? עושים מקדש של כך וכך מטר, ומביאים אליו כבשים אמיתיים, עם דם אמיתי ועם הרבה המוגלובין, עם מעיים של ממש – ובעצם שם נמצאת הקדושה. וכשאני יושב ומכוון "יהי רצון כאילו הקרבתי קרבן" – זה רק כאילו.

במידה מסוימת, זו נקודה שאפשר לקחת מהעניין הזה של יום ירושלים. ירושלים באמת ראויה שיחוגר לה חג בפני עצמו, ואולי לא רק יום אחד בשנה. אבל כשאנחנו חוגגים את ירושלים ולכבוד ירושלים – אנחנו מדברים על עיר ממשית. לצד ירושלים של מעלה תמיד תהיה ירושלים של מטה, שכמו שרבי נחמן נחמד – עם הבתים והחצרות, וגם עם האשפה והחתולים שלה, שלא דומים לשום חתולים אחרים בעולם. לאנשים רבים בעולם קשה להאמין שירושלים היא בכלל מקום ככל המקומות. סיפרה לי מישהי שטיילה לה בעולם ופגשה איזה כומר ששאל אותה מהיכן היא, וכשאמרה שהיא מירושלים הוא פשוט לא האמין. הוא ציפה שיהיו לה כנפיים או משהו, והנה סתם בחורה רגילה.

אמרו בשם רבי לוי יצחק מברדיטשוב, שאם יכניסו טלית קטן אחד לגן עדן, כל המקום יישרף; בתוך הציצית הזאת נמצא הקודש בעצמו, בגן עדן נמצא רק הצל שלו. קחו מזלג חד פעמי: אם מצליחים להמיר את החומר שבו לאנרגיה, לא יישאר יותר מדי עומד על תילו במרחק לא מבוטל. במזלג שכזה יש יותר אנרגיה מאשר יש לנו בכל תחנות הכוח. מישוהו כתב על הפיצוץ בלוס אלמוס, הניסוי הגרעיני הראשון, שזה היה "בהיר יותר מאלף שמשות". כמות קטנה של אורניום מייצרת יותר אור, לא שבעתיים מאור החמה אלא פי אלף ויותר. אלף פעמים כאור השמש.

אולי אמרנו עכשיו יותר שאלות מאשר תשובות, אבל לכבודה של ירושלים – המוחשית, הממשית – אפשר גם לשאול שאלות שכאלו.

בשיתוף תלמידי ישיבת תקוע

לתלמוד תורה בקרית שמונה
דרושים

מלמדים לכיתות א-ח
מורה לאנגלית

מורה למתמטיקה

לשליחת קו"ח tomerdik1@gmail.com

שכר הולם ואפשרות לסיוע

בהעתקת מגורים למתאימים

מחפשים את האחד
המתאים לבת משפחה יקרה.

אם אתם מכירים בחור עם אהבה גדולה לתורה ומצוותיה ולב גדול ורחב

בגיל 30 - 40,

צרו עמנו קשר. אולי בע"ה יתאים

נא כתבו ל-

echadleachat11@gmail.com

יש נך שאלה בעבודת ה' סמס נ-
054-4530951

נפשי בשאלתי

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

אין לי ניסיונות בשמירת
הברית, האם זו מעלה או
חיסרון? לפעמים זה גורם
לי להרגיש גאווה כלפי אלה
שנופלים.

הגאווה היא ודאי חיסרון, וכבר ביאר בעל התניא
שתלמיד חכם שרואה את העיסוק החומרי של
אנשי המעשה צריך לומר לעצמו שאם היה הוא
במקומם אפשר שהיה גרוע מהם: "אבל באמת
אם הוא יודע ספר ומחזיק בתורת ה' וקרבת
אלקים יחפץ, גדול עונו מנשוא ואשמתו גדלה
בכפלי כפליים במה שאינו נלחם ומתגבר על יצרו
בערך ובחינת מלחמה עצומה הנ"ל, מאשמת קל
שבקלים מיושבי קרנות הרחוקים מה' ותורתו".

ומהו חלקו של כל אדם, ואלו מאבקים ואתגרים
יוצבו לפניו במהלך חייו כדי להביאו לשלמותו,
זהו מפלאי תמים דעים שחילק לכל אחד את
המקום והדרך המתאימים לו. ו"איזהו עשיר
השמח בחלקו" נאמר גם על עבודת ה'. אשריך
שחלקך בשלווה ובנחת בתחום שלאחרים
הוא קשה ומורכב, ומבלי להשוות או להתכבד
בקשייהם, שמח אתה בחלקך.

פגשתי חבר שלא שומר מצוות
שנראה לי שמח וחופשי. למה אני
צריך להתאמץ כשהוא נהנה?

כשלמדתי ב"מרכז הרב" הייתה לי חברותא מבוגרת ממני
ככמה שנים. סיפרתי לו על הקשיים שהיו לי בלימוד והזכרתי
את פלוני, שהיה תלמיד מבוגר בישיבה: תראה איך הוא
לומד בנחת ובהתמדה, איזה מידות טובות יש לו, וכמה לי
קשה. החברותא חיך, ואמר לי: "לא תאמין לי, אבל בדיוק
לפני כמה ימים ניגש אלי בחור אחד ואמר עליך: 'תראה איך
הוא לומד בנחת ובהתמדה, איך הוא מתקדם יפה, ולמה לי
קשה?'". דברים שרואים מכאן לא רואים משם...

ייתכן שאם נשאל את חברך הוא יגיד עליך: 'תראו כמה חייו
עמוקים, ערכיים, ודאיים ומלאים אור אלוקי. הלוואי שהייתי
זוכה להאמין כמוהו'. והאמת היא שגם אם כרגע הדברים
אינם כך, בחשבון ארוך וכולל, אין קץ לאושר של הנשמה
בעולם הבא ובעולם הזה על הרבקות שלך בתורה ומצוות.
בהעמקה לא גדולה ניתן לחשוף בקלות עד כמה עבד ה' הוא
לכדו חופשי, והאושר האמיתי מחכה לכולנו דווקא על ידי
התורה והמצוות.

אם עצבות היא דבר
מגונה, האם מותר להיות
עצוב מצרה של אדם
אחר?

השותפות בצערו של הזולת והשמחה
בשמחתו היא מידה יקרה ביותר, אך דבר
פשוט הוא שבשעת צער אדם זקוק לתמיכה
והבנה יותר מבשעת שמחתו. לכן זו אחת
ממידות החסידות הבסיסיות של אהבת
הזולת.

עם זאת, צער ועצבות אינם זהים. הצער הוא
תחושת הכאב על הייסורים והקשיים עצמם,
וגם אם אי אפשר להימלט מהם צריך להיזהר
שלא לחצות את הקו אל העצבות - חידולן
ואבדן התקווה שבאים בגלל הצער.

הצער עצמו יכול להיות גם מלא באמונה,
בתקווה ואפילו בשמחה. וכך אנו אומרים על
אוהביו של מקום, שהם "שמחים ביסורים".
אין הכוונה שאינם מרגישים את הכאב, אלא
שמתוך ההתייחסות הם מתעוררים ללידה
מחודשת ולפריצה ותקווה עליונה, מפני
אמונתם בטוב האלוקי שגנוו בשבילים בתוך
הצער והכאב.

ת.ד. 52589 רמת גן < עורך: אהרונ ברגנשטיין > **עיצוב גרפי: אליעזר מרגליות**
לפרסום, תגובות, יצירת קשר והצטרפות למנוי הפצה: 052-4061065 • info@qarov.org • קרוב אליך

קרוב אליך
עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

תודה לכל התורמים! המתנות בדרך אליכם! קמפיין ההתרמה בעיצומו ואנחנו זקוקים לעזרתכם!

פרטים
בעמוד 18

**איזו תורה
תקבלי השנה?**

**ערב הכנה
למתן תורה**
במדרשת אוריה
גבולת זקנה

יום רביעי // ב' בסיון // 5.6
במדרשה // רחוב הרימון 3 גבעת שמואל

הרבנית עידית איצקוביץ'	18:00
הרב ראובן ששון	19:15
הרב יהושע שפירא	20:00
הרב יהונתן נמדר	21:00

<< פרטים והרשמה באתר או בפייסבוק >>
40 שם בהרשמה מראש • 50 שם בערב האירוע • הנחה לזכאיות • הסעות מירושלים

מדרשת אוריה
ומכללה ירושלים
מזמינות את ציבור הבנות והנשים

לימודגלים

מדרשת אוריה
גבולת זקנה

הרב קובי דביר	9:30
הרב פרופ' יעקב כץ	10:00
הרב ברוך סליי	10:15
הרבנית עידית איצקוביץ'	11:15
הרב דוד תורג'מן - מהקרב בטולטן יעקב לירושלים	12:30

**יום ירושלים
יום ראשון
כ"ח אייר 2.6**
במכללה ירושלים
רח' דובדבני 36 בית וגן

13:45 "בשעריך ירושלים"
הרב יהושע שפירא & הרב אל טל
בהתוועדות לכבודה של ירושלים

<< הכניסה חינם! >>
הארוע ישודר בשידור ישיר באתר המכללה
הרשמה מראש חובה! באתר המדרשה או בפייסבוק • לע"נ המורה והמונחת ציפורה בת רבי משה. עשור לפטירתה

מדרשת אוריה - תוכנית הנראה בשילוב מכללה ירושלים • תוכנית שילוב לבנות שרות • ימי לימוד לנשים

רח' הרימון 3 גבעת שמואל // 052-7710939 // oria.org.il // oria032@gmail.com